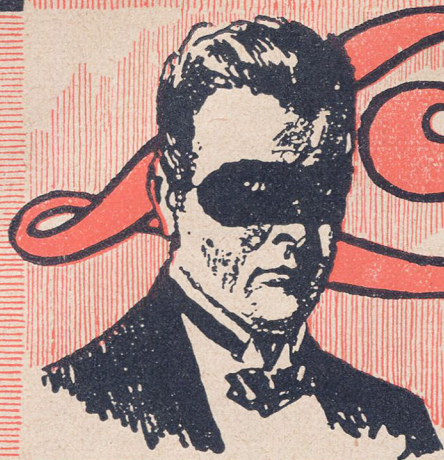

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Cord Suster

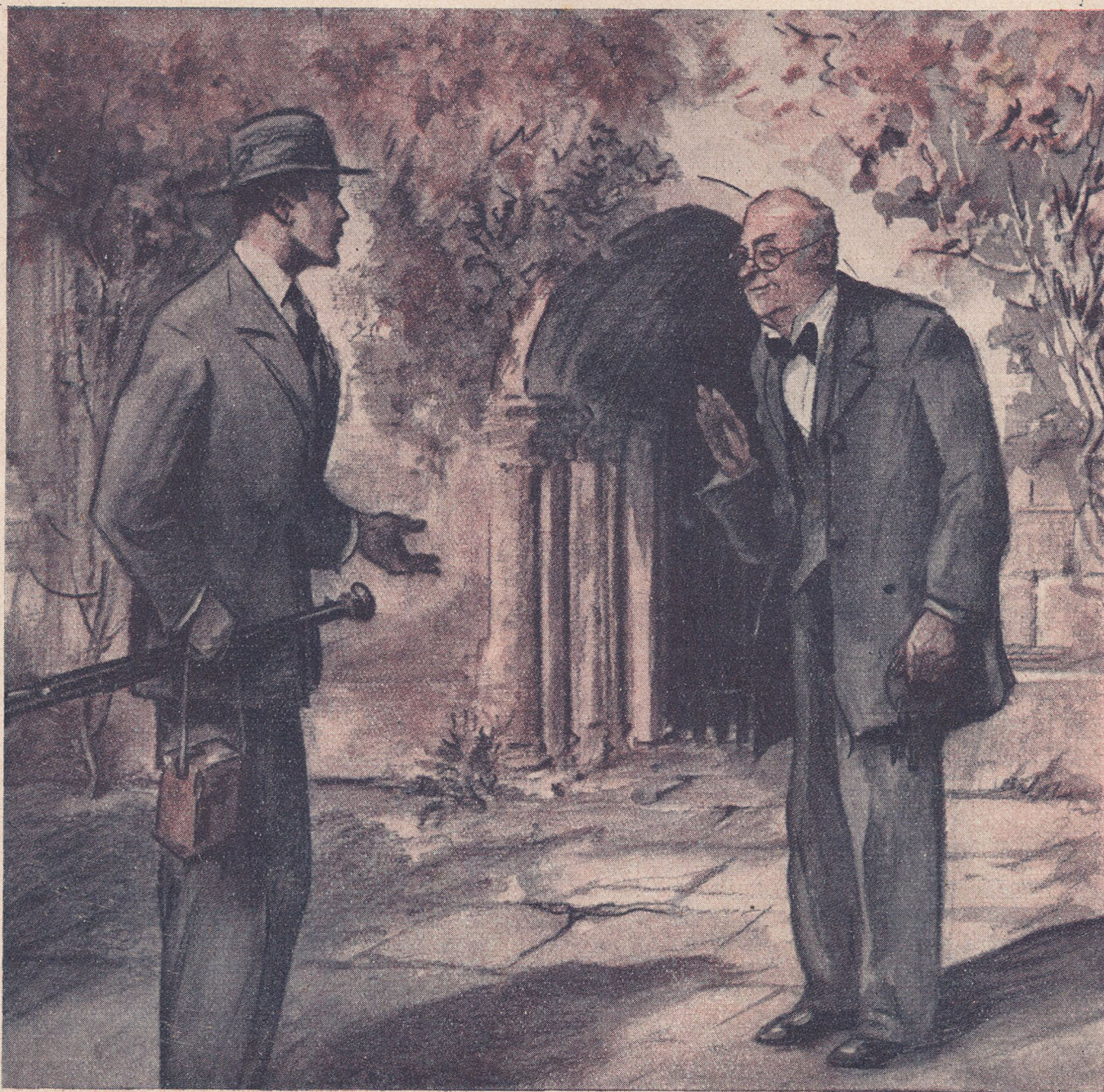
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 979

DE GROENE DRIEHOEK.

20 cent

„Neen nooit! Die deur is zeker wel in geen eeuw open geweest!” sprak de oude koster.

NIEUWE SERIE

De groene Driehoek.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Lees vooral ook bladz. 32
**Vijf romans en een
Kerstnummer cadeau!**

HOOFDSTUK I.

MIJNHEER RAYNOLD BRENGT RAPPORT UIT.

De Ladbroke Grove te Londen is een straat die zich over zeer groote lengte, zeker wel tien kilometer uitstrekt van Harrow Road in het Noorden tot Holland Park Road in het Zuiden, en die een der deftigste gedeelten van de milioenenstad doorkruist.

Niet ver van dat Zuidelijke uiteinde heeft deze straat een eigenaardige verbreding, zoodat daar een van die typisch Londensche binnenpleinen worden gevormd, waar het geruisch van de reusachtige menigte niet schijnt te kunnen doordringen, en waar het zoo stil is als op een dorpspleintje.

Het bewuste plein heet Lansdowne Crescent, en de naam duidt reeds aan dat het cirkelvormig is, of liever, den vorm heeft van een halve maan, waarlangs de zoeven genoemde breede verkeersweg loopt.

In een soort van zak van dat plein, een uitholling als men wil, staat de zeer oude kerk van den heiligen Johannes, waarvan men den ouderdam schat op minstens zes eeuwen.

De vorm van deze helft van het plein brengt mede, dat de rooilijn der huizen er een boog beschrijft van 180 graden en in het middelpunt

van dien halven cirkel staan dan nog, geheel afzonderlijk, een zestal huizen tot een klein blok bijeen.

Een van die zes huizen — oud zijn zij alle, zonder uitzondering — is door den laatsten eigenaar, tamelijk kras gerestaureerd, waardoor het een weinig vloekt met zijn omgeving.

Het heeft een lift, het heeft ruime wijnkelders, het heeft daktuin gekregen, waartoe het fraaie spitsdak moest worden opgeofferd, en toch staat het gedurende vrij geruimen rijd van het jaar ledig.

De eigenaar is een beetje geheimzinnig naar het schijnt, hij laat zich maar heel weinig zien, men zegt dat hij dol is op reizen, en dat moet dan ook wel, want de bewoners van die stille plek zien hem maar hoogstzelden.

Het was in dit huis, dat omstreeks kwart voor twaalf in den avond in een groote donker-gemeubeld vertrek, een man gezeten was achter een zeer groot schrijfbureau, een van die meubelen met gebeeldhouwde pooten in den vorm van leeuwenklauwen, zooals men ze maakte in den tijd van Koning Jacobus.

Met schrijven hield hij zich echter niet bezig,

eigenlijk deed hij volstrekt niets, behalve nu en dan een groot blad papier van de tafel opnemen en er even een blik in werpen.

De man was met groote elegance gekleed. hij was zeker niet ouder dan een jaar of veertig, maar eigenlijk was dat moeilijk uit te maken. want hij had een zeer bijzonder gezicht, van een eigenaardige rimpelloosheid, glad, wasbleek, met een strakgetrokken huid, die geen spieren scheen te hebben, want de strakke uitdrukking veranderde nooit, geen glimlach kwam over zijn gelaat, men zag hem maar heel zelden met de oogen knippen en als hij sprak kwamen zijn lippen maar juist voldoende van elkaar om den woorden doorgang te verleen.

In dat wasbleeke, schier onbewegelijke gezicht viel de eigenaardige schittering van de groenzwarte oogen des te meer op. Soms kwam er een eigenaardige flikkering in, zooals men die ook opmerkt bij roofdieren, wanneer het licht op een bijzondere wijze in hun oog-appels valt.

Nog vreemder werd dit gezicht zonder uitdrukking, omdat de man volkomen kaalhoofdig was en daardoor zijn ooten grooter leken dan zij in werkelijkheid waren — en groot waren zij!

Hij was in smoking gekleed, onberispelijk gesneden, zijn wit overhemd vertoonde geen kreukeltje, zijn lakschoenen waarvan men de puntjes juist even onder het bureau kon zien uitsteken, glansden alsof zij zoo uit den winkel kwamen.

Men hoorde niet het minste gerucht in het groote, vrij sombere vertrek, dat slechts een enkele deur had, massief als die in een museum of een raadhuis.

Slechts nu en dan ritselde heel even het papier dat de man opnam met zijn lange, witte vingers.

En plotseling trilde in die stilte kort maar doordringend het geluid van een elektrische schel, die zich ergens op het overstekende blad van den schrijftafel moest bevinden.

De man nam een soort van spreekbuis ter hand, die onzichtbaar naast zijn stoel neerhing, eveneens verborgen onder het tafelblad, bracht ze aan zijn mond, en zeide met een vlakke, wat gedempte stem:

— Naam, getal en spreuk!

Hij bracht het uiteinde van de buis aan zijn oor, luisterde even, zonder dat zich ook maar het minste spiertje op zijn gelaat bewoog, liet de buis glijpen, en plaatste zijn spitse wijsvinger op een klein, ivoren knopje, terzijde van de schrijftafel.

Onmiddellijk ging het licht boven die tafel

uit, maar een zeer schelle lamp begon te gloeien, die zoodanig was geconstrueerd dat haar schijnsel slechts een helft van het vertrek kon verlichten, en de tafel in het donker bleef.

Het was onmogelijk dat iemand die op de tafel toetrad, de trekken kon onderscheiden van den man die daar achter zat, omdat hij bijna werd verblind door dat krachtige licht.

Bijna op hetzelfde oogenblik schoof zonder het minste gerucht een zeer groot schilderij terzijde, gevat in een breede, vergulde lijst, en voorstellende Koning Hendrik VIII te paard, hetwelk recht tegenover de schrijftafel, aan een der korte wanden van het langwerpige vertrek scheen te hangen.

Aldus werd een opening ontbloot, ongeveer anderhalve meter lang en een meter breed, waarvan de onderkant zich bijna een halve meter boven den vloer bevond.

De man die daar stond, met zijn elegante jas over den arm en zijn hoogen hoed in de hand, moest dus een vrij grooten stap doen, voor hij zich in de kamer bevond.

En ook hiermede waren de gevolgen van het drukken op het kleine, ivoren knopje niet ten einde.

Want de groote vloeiligger, die voor den man achter het bureau lag, klapte een weinig omhoog, en met een schokje kwam een soort van kleine mitrailleur te voorschijn, of beter gezegd een soort Lewis-geweer, een van die moderne moordwapenen voorzien van een draaiende schijf, die het mogelijk maken, binnen een halve minuut alle zestig patronen daarin weg te schieten.

Dit korte geweer kon om een spil draaien, en de geheele kamer bestrijken.

De man die zoeven door die zonderlinge toegangsdeur was binnengetreden, wist waarschijnlijk nauwkeurig wat hij te doen had, want hij stond na een pas of vijf stil, zoodat het felle licht hem goed kon beschijnen, draaide zich om op de wijze van ouderwetsche mannequins, die zich van alle kanten moeten laten bewonderen, en toonde op die wijze zijn gelaat „en face” en „profil”.

Toen doofde het schelle licht, de lamp op den schrijftafel ging weer aan, het Lewis-geweer zakte in de buik van het machtige schrijfbureau, en dit was voor den pasbinnengekome ne het bewijs dat hij nader kon komen.

— Neem je plaats in, Bailey! beval de bewoner van het huis, die zijn gast op zulk een zonderlinge wijze ontvangen had, met dezelfde valkke, bijna eentonige stem, waarmede hij in de spreekbuis had gesproken.

Terzijde van de schrijftafel, en aan weerskanten bevonden zich kleinere tafels, van denzelfden vorm, overdekt met een kleed van glanzend, zwart fluweel. In het midden van die kleeden was, met groene zijde, een driehoek geborduurd. Andere versierselen had het niet.

De man die zooveen was gekomen, jong nog, met een fijn, zwart snorretje wierp zijn jas en hoed op een grooten divan en nam plaats op een van de drie stoelen, die achter het linksche tafeltje stonden.

Het bleek eenigen tijd stil, en toen vroeg de man achter de schrijftafel zonder op zij te kijken:

— Nieuws?

— Heel weinig, Cosinus! antwoordde Bailey. Hoe zou het anders kunnen! De toestand is nog ellendig, ook voor de grooten der aarde, en wie kan, die redt zijn fortuin, hij koopt huizen, of landerijen en soms verbergt hij het zelfs!

Cosinus, met welken eigenaardigen naam, de bewoner was toegesproken, tikte even ongeduldig met een kleine voorzittershamer van ebbenhout en ivoor op het tafelbled, en bromde iets onverstaanbaars.

Hij was blijkbaar uit zijn humeur en toch was er daarvan niets te lezen op dat volkomen onbewegelijk, maskerachtig gelaat, waarin de oogen schenen te glanzen, als achterin donkere hollen.

— Ook de rapporten klinken ongunstig, zeide hij, na eenigen tijd. Hoe komt het dat de Raad van Zeven niets gehoord heeft van Raynold? Het betreft hier toch een aanzienlijk bedrag, want de Paine's zijn niet alleen schatrijk, maar dat meisje, die Ellen is een uitstekend sujet, een waar melkkoetje! Hahaha!

Het lachje klonk allerzonderlingst, benepen als het werd tusschende nauwelijks zich scheidende lippen, en toch wonderlijk schel, bijna hinnikend.

Bailey schoof onrustig heen en weer op zijn stoel, en bij zichzelf vondt hij dat lachje allerverschrikkelijkst. Maar Bailey was dan ook nog heel jong, en hij kende Cosinus nog niet zoo lang.

Voor hij iets had kunnen zeggen ratelde een elektrische schel opnieuw, en wat zooveen gebeurd was herhaalde zich nogmaals. De spitse wijsvinger ging naar het knopje, de lamp op de schrijftafel doofde, de schijnwerper flitste aan, de twee mannen zaten in een volmaakte duisternis, het weer op zijn plaatsgeschoven schilderij bewoog, dat alles, nadat Cosinus door de spreekbuis wachtwoord en

cijfer gevraagd had, en ditmaal traden tegelijkertijd twee mannen het vertrek binnen, eveneens in rok, maar de eene nauwelijks twintig jaar, haast een knaap nog, de ander zeker wel zestig, met den doorgroefd gezicht, een zeer laag voorhoofd, vooruitspringende kaken, die hem op een ouden aap deden gelijken, en een gebogen rug.

Ook zij stonden stil, draaiden zich naar alle kanten, namen toen op bevel van Cosinus plaats, het Lewis-geweer zakte weg en het werd weer licht achter de tafel.

— Iets nieuws, Lepkowitsch? vroeg Cosinus.

— Niets! antwoordde de oudste man grommend. Het is de dood in den pot. Wat een tijden, wat een tijden!

— Ik ben een klein geval op het spoor, dat tweeduizend pond kan opleveren — als het iukt! zeide de jongste van het tweetal.

— Bij den hemel — tweeduizend pond! grinnikte Lepkowitsch medelijdend. En daaraan geven wij onzen tijd en onze hersens! Het is nog geen tien jaren geleden, toen ik mij met zulke vodderijen niet ophield. Toen ging het om bedragen van honderdduizenden!

— Stil Lepkowitsch, beval Cosinus. Je vergeet dat Weissenbach nog jong is. Maar ik vertrouw op zijn kunde — anders zou ik hem ook nooit tot den „Raad van Zeven” hebben toegelaten.

Hij had dit nauwelijks gezegd, of weer ratelde de schel en onmiddellijk daarop nog een.

Alles werd in dezelfde volgorde herhaald en ditmaal kwamen er drie mannen tegelijk binnen, bogen, en namen zwijgend hunne plaatsen in.

De namen van deze nieuwe leden waren Crawford, Laporte en van Nooten.

Juist toen de laatste gezeten was, sloeg de marmeren pendule op den schoorsteenmantel het middernachtelijk uur.

Toen schoof Cosinus een weinig achterover in zijn stoel, liet de hamer met een harde klap op het schrijfbureau neerkomen en begon met zijn sleepende, doodsche stem:

— Voor wij kennis gaan nemen van de rapporten, die ons aanstonds zullen worden uitgebracht, een paar woorden, leden van den „Raad van Zeven”! De tijden zijn ongunstig voor onze instelling, maar wij mogen niet verslappen! Er komen vooral uit Nederland en Denemarken berichten die wijzen op een zekere opleving. Het geld komt weer in omloop, en wij zullen daar zijn om het in dien omloop te stuiten. Spoedig zullen de velden wit zijn om geogst te worden! Ook Weissenbach kan

mij goeds mededeelen uit Duitschland. Naar het schijnt is daar een burgeroorlog op komst, die slechts bevorderlijk kan zijn aan onze plannen! En stil nu — de schel gaat. Daar zijn de rapporteurs.

Inderdaad rinkelde de electriche schel met hard geluid, Cosinus nam de spreekbuis ter hand, en zijn stem klonk ditmaal een weinig verbaasd, ofschoon zijn gelaat glad bleef en onbewogen toen hij zei:

— Jij persoonlijk, Raynold? Ben je in Londen terug? Geslaagd? — Vervloekt! Wacht, en kom het mededeelen!

Hij drukte den ivoeren knop in, en het volgende oogenblik verzonk het zevental weer in duisternis, en straalde het van licht tot op eenige meters van het groot schrijfbureau.

Het schilderij schoof terzijde, en een lange, donkere man sprong op den grond, met een bleek, bruinachtig, gezicht, en doordringende, eenigszins te dicht bij elkaar geplaatste oogen.

Hij nam plaats achter een klein, rond tafeltje, dat waarschijnlijk juist voor dat doel ongeveer in het midden van het vertrek was neergezet en het schelle licht straalde vol in zijn vertrokken levendig gelaat.

— Vertel op, Raynold! beval Cosinus ruw. Hoe kon het mislukken? Je laatste cijfer-telegram uit Parijs luidde zoo geruststellend en sprak van een volmaakt welslagen! Ik dacht dat je nu met de dochter van Paine al op een tournee was, die ons goud had moeten opleveren. Je hebt toch geen domheden begaan hoop ik?

De stem had zich bij deze laatste woorden volstrekt niet verheven, en toch was er nu iets in, van zulk een vreeselijke dreiging, dat Andrew Raynold, die waarlijk niet voor een klein geruchtje vervaard was, haast onmerkbaar beefde, en bleeker werd.

Toen begon hij zich te verdedigen.

— Het is mijn schuld niet, Cosinus. Nee, dat zweer ik! Ziehier hoe de zaak in zijn werk is gegaan. Nadat van Nooten, Paine voor mij ontdekt had en ook zijn dochter heb ik kennis met haar gemaakt, en al spoedig heb ik bemerkt, dat zij inderdaad een zeer dankbaar object zou zijn, voor een goed hypnotiseur — en dat ben ik nog altijd, ondanks alles! Ik wist Ellen dus tot mijn willooze helpster te maken en op den bewusten nacht draaide zij op mijn bevel het cijferslot van de brandkast van haar rijken vader om, — dat de duivel hem hale! — en kwam met de opbrengst van dat eenvoudige gebaar naar mijn woning! Het was omstreeks dertigduizend pond sterling!

Dienzelfden nacht ging ik met haar naar Dover, en stak het Kanaal over. Zij had bijna geen andere bagage dan — haar prachtige viool.

— En waar is dat geld? vroeg Cosinus met dienzelfden dreigenden klank in zijn doffe stem, ofschoon ze heel zacht klonk.

— Weg! Het is mij ontstolen — er is geen cent van over! schreeuwde Raynold en met zijn zakdoek moest hij zijn voorhoofd betten, waarop kleine zweetdruppeltjes waren verschenen.

— Vertel hoe het kwam, Raynold — en als er bij jou schuld aanwezig is, dan...

De hypnotiseur sidderde over zijn geheele lichaam en moest zijn lippen met zijn tong bevochtigen, voor hij kon vervolgen:

— Ik weet hoe de bepalingen van ons strenge reglement tegenover leden van den eersten graad luiden, Cosinus. Ik zou den groenen driehoek thuis gestuurd krijgen, ik zou moeten verdwijnen — naar het land waarvan men niet terugkeert, als werkelijk door mijn schuld een groot kapitaal verloren ware gegaan! Maar hier heeft iemand de hand in het spel gehad, tegen wien zelfs Satan het onderspit zou moeten delven.

— Iemand... de hand in het spel? herhaalde Cosinus vanuit de duisternis op somberen toon. Wie kan het zijn die het gewaagd heeft, mij den voet dwars te zetten, mij te hoonen? Vertel verder, en maak het kort!

— Ik kwam dus met het meisje en het geld en met de viool te Parijs aan. Ik wist haar te doen optreden in een kleine concertzaal, en zij speelde bovenaards — dat schepsel, dat die prachtige viool deed krassen als een raaf, wanneer zij niet onder mijn hypnose was! Het publiek was als razend, en ik voorzag dat de volgende avonden de menschen slag zouden leveren voor de grootste zaal die ik maar kon krijgen, en dat ik twintig, dertig francs entree kon eischen, — en over een week honderd! Toen gebeurde dat ongelooflijke, dat ik nu ook nog maar half begrijp!

In het hotel waar zij logeerde vond ik den ouden Paine, haar vader, en ook haar moeder, dat kwaadaardige nijlpaard! Ik ben jarenlang een doodsvijand geweest van Paine om redenen die hier niet ter zake doen, het is een particuliere veete. Het was dus een genot voor mij, dat ik hem had kunnen bestellen. Ik maakte hem wijs dat zijn dochter mij geheel vrijwillig was gevolgd, en hij zou het ook geloofd hebben, als — die vervloekte schurk, die plotseling kwam opdagen, niet alles bedorven had. Hoe hij gemerkt heeft wat er was gebeurd, weet ik niet, of het moest zijn dat hij dienzelfden

nacht toen Ellen het geld uit de brandkast ruimde, bij haar vader op bezoek kwam met hetzelfde doel. Hoe dan ook, hij doorzag mijn truc, hij dwong mij Ellen weer wakker te maken, het dwaze schepsel speelde weer zoo vals als een kat, maar dat was het ergste niet — zij wilde niets meer van mij weten! Wat zeg ik — ook dit was nog niet het toppunt! Want een hand anger van dien kerel, begaf zich onder die bedrijven naar mijn eigen hotelkamer — en plunderde die zoo volkomen, dat ik blij was, mijn tandenborstel en mijn retour-tje naar Londen terug te vinden!

— Spot je? Durf jij spotten, hond? klonk, sissend nu de stem van Cosinus uit het nachtelijk zwart, en de leden van den „Raad van Zeven” zaten als verstijfd van ontzetting, want wat de man daar op dat eenzame stoeltje niet zag, dat zagen zij — dat witte, gladde, onbewegelijke gezicht, waarin de oogen fonkelden als die van een getergd roofdier. Hij zat half in elkaar gedoken, juist als een tijger die zijn sprong wil nemen.

— Het is mijn schuld niet! mompelde Raynold doodsbleek.

— Dat zal de Raad van Zeven beoordeelen! hernam Cosinus ijskoud. Weet je althans wie je bestolen heeft, onnoozele hals die een schande zijt, een oneer voor de Bende van „Den Groenen Driehoek”?

— Ik weet het Cosinus, en als ik den naam noem, zal de „Raad van Zeven” mij moeten

vergeven — het was John Raffles!

Men had inderdaad een speld kunnen hooren vallen, toen de klank van die woorden was weggestorven.

Cosinus had zich met beide handen aan het blad van zijn schrijftafel als het ware vastgeklémd, alsof hij een verdrinkende was, en hij staarde vanuit de duisternis, den man onder het felle licht aan, alsof hij een spook zag.

Toen brak zich met moeite een vreeselijke verwensching baan over zijn lippen, en hij fluis-terde bijna onverstaanbaar:

— Hij! Altijd hij! De doodsvijand van Fox, van Shydrift en van Nicholson, de doodsvijand van „de Rayen,” van „Het Kwade Oog” van de geheele onderwereld! Maar zal er dan nooit een einde komen aan de verwenschte bemoeizucht van dien man, die zelf tot ons behoort, maar die ons versmaadt, die ons veracht en ons bestrijdt waar hij maar kan? Nu dan — en deze eed moge gehoord worden tot in het binnenste van de hel — ik zweer, dat ik niet zal rusten, dat ik over lijken zal gaan als het moet, voor ik dien man gevonden heb, die ook dit plan weer heeft laten mislukken, en die ik zal dooden met deze hand met deze eigen vingers!

En hij hief zijn beide trillende handen op, en het was zijnen helpers, de zes die naast hem zaten, alsof zij de wurgende klauwen zagen van een monsterlijken aap.

De DUBEC No. 3 zijn zonder mondstuk en ook met goud
De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar

HOOFDSTUK II

VOETANGELS EN KLEMMEN.

Niemand van de leden van den „Raad van Zeven” durfde zich bewegen, ja, nauwelijks waagde iemand adem te halen naar het scheen.

Niets werd gehoord dan het krassen van de nagels van Cosinus over het gladde hout van het tafelblad.

Zijn stem had een schellen, hoogen klank, toen hij eindelijk weer begon te spreken :

— Wanneer iemand anders je tegenstander ware geweest, Raynold, dan zou je binnen tien minuten hebben opgehouden te leven. Ik neem echter in aanmerking, dat je te doen hebt gehad met een man tegen wien zelfs uiterst bekwame aanvoeders het hebben moeten afleggen. John Raffles, wij weten het allen, beschikt over middelen, die buiten het gewone, menschelijke begrip vallen. Intusschen — het is een onhandigheid, en dat blijft het, en je zult ons helpen, Raynold die ezelachtigheid weer goed te maken of — ik houd niet langer rekening met de overweging dat men tegen Raffles niet kan strijden, en je zult je lot niet ontgaan. Het lot dat is voorbestemd voor al degenen, die een bijna geslaagde onderneming door eigen domheid of lichtzinnigheid op het laatste oogenblik doen mislukken.

— Ik zal alles doen wat ik kan om mijn verzuim te herstellen, zeide Raynold dof.

— Dat doet mij genoeg, zeide Cosinus schamper. Dan zullen wij nu ter zake komen. Crawford, laat aan de anderen weten dat jijzelf hun rapporten morgen in ontvangst zult nemen, zij kunnen gaan. Er zijn nu veel gewichtiger dingen te doen. Maar wacht, zeg aan nummer 19, aan 23 en aan 32 dat zij zich beschikbaar moeten houden, en naar het centrale vergaderlocaal moeten gaan, en op de telefoon moeten letten. Zij moeten daar tot — laat eens zien — tot twee uren blijven. Dan kunnen zij inrukken. Waar is Lydia ?

— Voor zoover ik weet in een dancing in Sloho. Gij hebt haar losgelaten op dien schatrijken Pool, Cosinus ! En hij is daar vannacht dat weet ik.

— Tracht haar dan te bereiken, zoo snel mogelijk, en zeg dat zij zich gereed moet houden. Die Pool kan naar de maan loopen, alles

en iedereen kan voorloopig naar de hel gaan. Eerst zullen wij deze zaak tot een goed einde brengen — en dat einde zal ergens op een kerkhof liggen, hahaha !

Weer klonk dat scherpe, hinnikende lachje, waarbij het gezicht van den man bijna niet vertrok.

Een oogenblik later was het lid van den Raad van Zeven, Crawford, verdwenen door den geheimen uitgang.

Cosinus leunde een oogenblik achterover in zijn gemakkelijke stoel, dacht een paar minuten diep na, en begon toen met zijn vlakke, eentonige stem vlug achter elkander zijn vragen te stellen en zijn bevelen te geven.

Hij richtte zich daarbij rechtstreeks tot Raynold.

— Hoe lang ben je nog in Parijs gebleven, nadat je had gemerkt dat je bestolen was ?

— Nauwelijks drie uren ! Ik gebruikte dien tijd om onmiddellijk mijn boeltje te pakken, en naar het vliegveld Le Bourget te gaan.

— Vertrokken er dan zoo vroeg al vliegtuigen naar Londen ?

— Het eerste personen-vliegtuig vertrok pas om half acht, maar twee uren eerder ging er een goederen-vliegtuig op, dat bloemen uit het Zuiden van Frankrijk naar Londen moest overbrengen. Ik heb mij daarbij gevoegd — het kostte mij vijfhonderd franc aan fooi.

— Waarlijk — een fraai bloempje. Een vergeet-mij-nietje, grinnikte Cosinus. Nu, dat maakt in ieder geval dat je een paar uren voorsprong kreeg. Je had dus in ieder geval een zeer ruimen voorsprong op — dien man, nietwaar ?

— Een voorsprong van minstens acht uren ! Tenzij hij met zijn eigen, duivelsche vlieg-machine zou zijn gekomen, maar dat kan ik niet aannemen. Ik meen mij nu ook met groote zekerheid te herinneren, dat ik zijn gezicht tusschen de passagiers op de boot heb ontdekt !

— Het zal spoedig genoeg blijken, hernam Cosinus kortaf. Je steeg dus op omstreeks tien uur en je kunt om half twaalf in Croydon zijn gedaald. Voeg daarbij het verschil in tijd van omstreeks een kwartier — en zoo mag ik

dan tenminste aannemen, dat je onmiddellijk en met groote haast van het vliegveld hierheen bent gekomen?

— Zonder een seconde te verliezen — en al wist ik zeer goed wat mijn lot kon zijn!

— Dat getuigt in ieder geval van moed, en ik wil je dan ook nog een kans geven, Raynold. En ik zou je aanraden die kans aan te grijpen of wij worden kwade vrienden — en wat dat beteekent dat weten de leden „DE GROENE DRIEHOEK!” We kunnen dus aannemen dat Raffles de keus had tusschen twee vervoermiddelen. Bedriegt mijn herinnering mij niet, dan kon hij nog met de trein van half twaalf naar Calais gaan en daar de nachtboot naar Dover nemen. Die komt daar pas om zes uur in den morgen aan, en zelfs de snelste auto kan hem niet voor half negen in Londen brengen. Heb je er op gelet of hij een auto bij zich had?

— Dat weet ik bijna zeker! riep Raynold uit. Een groote, grijze en blijkbaar zeer snelle wagen. Alleen degenen die naast hem zaten konden het flonkeren zien van Cosinus' oogen in het wasbleeke, strakke gezicht, maar Raynold hoorde toch de klank van hoop en van opwindng, toen Cosinus hernam:

— Dat is goed, dat is heel goed! van Nooten, jij zorgt ervoor dat er onmiddellijk met snelle wagens vier of des noods zes mannen naar Dover worden gebracht. Zij moeten letten op het uitladen van auto's en jij. Raynold zult er bij zijn, want jij kent dien wagen waarschijnlijk beter dan wie ook, van andere onderscheiden.

— Ik heb hem maar vluchtig gezien! hakte Raynold, die nog allesbehalve zeker was van zijn voortbestaan op deze aarde.

— Doet er niet toe — je let op de eigenaars, en als het twee mannen zijn, wier gezichten je al vroeger meent gezien te hebben op de boot, als de chauffeur een forsche, groote kerel is met breede schouders, dan staan de kansen 99 tegen 1, dat je Raffles bij den kop hebt. En heb je hem eenmaal — dan geef ik je den goedgemeenden raad, den welwillenden raad hem niet meer los te laten, want hem te verliezen zou beteekenen — je eigen hoofd te verliezen! In dergelijke dingen weet ik niet van gekscheren, denk daarom!

— Ik zal mijn uiterste best doen, stamelde de rampzalige Raynold —

— Het is je geraden! Jij, Laporte, gaat met vier anderen naar Croydon, en zet je oogen wijd open. Raynold zal je den man zoo nauwkeurig beschrijven als hij maar kan. Als hij werkelijk een auto bij zich had, zal hij bijna zeker niet

met een vliegmaschine zijn teruggekeerd, maar het is toch niet geheel en al ondenkbaar. Het eerste vliegtuig uit Parijs komt omstreeks tien uur in den morgen op Croydon aan. Zorg dat je er met je mannen op tijd bent. Nu nog dit, Raynold — als ik honderd mannen voor je plaatste, zou je er dan zonder aarzelen den man kunnen uithalen, die ons dit koopje geleverd heeft? En die je nu wel als je doods-vijand zult beschouwen?

Raynold bracht even de hand voor de oogen en zijn gezicht werd aschgrauw toen hij ze weer liet zakken en stamelde:

— Misschien! Volkomen zeker ben ik er niet van. Vergeet niet, Cosinus, dat hij gemaskerd was in het hotel te Parijs toen hij eindelijk zeide wie hij was.

— Maar je zegt dat je hem op de boot hebt gezien! riep Cosinus woest. Waarom dacht je toen al, dat die man Raffles kon zijn.

— Toen wist ik natuurlijk nog niets met zekerheid — pas nadat alles gedaan was, schoot het mij te binnen, niet alleen dat ik op de Kanaalboot gedurende de weinige seconden dat de zeeziekte mij spaarde, Ellen Paine met een man heb zien praten, die veel belang in haar scheen te stellen, maar omdat ik dienzelfden man al bij vroegere gelegenheden hier in Londen een paar malen heb gezien en toen reeds een indruk kreeg van wantrouwen en afkeer! Ik wist niets zekers, maar ik had den indruk, dat die man zich met het geval bemoeide.

— Het zijn geen bewijzen — maar het zijn in ieder geval aanwijzingen! hernam Cosinus. En wij zullen er naar handelen. O, ik heb nog meer te zeggen. Ik geloof dien man te kennen, dien John Raffles. Als hij eenmaal als beschermer is opgetreden, dan laat hij de beschermde niet zoo spoedig los! Hij zal naar haar blijven omzien. Luister jij, Bailey, je hebt nog altijd toegang tot verschillende redactie-bureaux, nietwaar?

— Ja.

— Dan zorg je dat er in de ochtendbladen van morgen een klein berichtje verschijnt, waarin de zaak van Ellen Paine onder eenigszins bedekte bewoordingen wordt verhaald.

— Maar dan ben ik verloren! Dan word ik onmiddellijk gearresteerd! riep Raynold ontzet.

— Dacht je soms dat me dat ook maar een oogenblik zou weerhouden, te handelen zooals ik mij voorneem, als ik wist dat jouw arrestatie mij Raffles n handen zou spelen? vroeg Cosinus op ijskouden toon. Man, ik zou geen seconde aarzelen! Maar je hebt niets anders te doen

dan je voorloopig buiten schot te houden. En verder zullen in het bericht geen namen worden genoemd. Maar wel laat je er in doorschemeren. Bailey dat Ellen Paine nu nog groot gevaar loopt en dat men wraak zal willen nemen voor deze mislukking.

— Ik hoop dat ze het berichtje zullen plaatsen, zeide Bailey weifelend.

— En ik reken er op dat het berichtje geplaatst wordt, zeide Cosinus koeltjes.

— Dan moet ik nu heengaan, anders is het te laat!

— Ga dan heen, tegelijk met de anderen. Jij Crawford, meldt het mij onmiddellijk langs de geheime lijn als je Lydia hebt gevonden! Zij moet mij opbellen. Ook voor haar is er werk. Ik heb haar in drie maanden niet gezien. Is zij nog altijd even mooi?

— Betooverender dan ooit! antwoordde Crawford vol geestdrift.

— Des te beter! hernam Cosinus kortaf. Men zegt dat die Raffles van marmer is — wij zullen dat eens onderzoeken! Hebben jullie de strekking van dat berichtje dat ik wil laten plaatsen, begrepen? Geen antwoord? Komaan, ik schijn vannacht met domkoppen te doen te hebben. Raffles zal natuurlijk, indien hij het bericht leest, zich bewogen voelen, om zijn bescherming opnieuw over de belaagde onschuld uit te breiden. En wanneer dan het huis goed in het oog wordt gehouden, dat prachtige huis van de Paine's, dan kan het niet anders of wij zullen ontdekken wie hij is, en waar hij zich ophoudt. Maar ik ben bijna overtuigd dat hij ons niet zal ontsnappen als de mannen in Dover en Croydon goed uit hun oogen zien, en nu ingerukt, want ik heb na te denken.

— Wat sta je daar nog Raynold? Heb je nog iets op te merken?

— Nog dit, chef! De vrouw van Paine heeft onlangs een renpaard gekocht en is daarbij geholpen door een zekeren Graaf Palmhurst. Ik weet zeker, dat zij dat paard wil laten meelopen op de aanstaande Derby. En Raffles stelt zeer veel belang in paarden en men zegt zelfs dat ook hij een paar paarden laat lopen — helaas niet onder zijn eigen naam! De kans is dus niet uitgesloten, dat hij, nu hij eenmaals als de reddende engel van de dochter des huizes beschouwd wordt zijn belangstelling ook tot het renpaard uitstrekt, en hier zijn misschien aanknoopingspunten te vinden.

— Zwak, heel zwak, Raynold, zeide Cosinus na eenige oogenblikken. Want er zijn misschien wel vijftig mannen die belangstellen in dat paard, en menschen als de Paine's hebben

natuurlijk wel honderden „goede vrienden,” die azen op hun rijkdom. Intusschen daar wij niets mogen verzuimen, zullen wij ook dit onderdeel behartigen. Palmhurst zeg je, was de naam van dien bemiddelaar?

— Ja, Graaf Palmhurst?

— Ik heb den naam nooit gehoord, wist zelfs niet dat er een adellijk geslacht van dien naam bestond, mompelde Cosinus, het moet onderzocht worden. En gaat nu allen heen, betrek jullie posten, want ik moet iedereen elk oogenblik nog dezen nacht kunnen bereiken.

Het schilderij schoof terzij. Zwijgend maakte de mannen die nog aanwezig waren een diepe buiging voor den chef, en toen gingen zij allen achtereenvolgens door de opening in den muur, de duistere gang in, waarvan men alleen het begin zag, en pas nadat de laatste klank hunner voetstappen was weggestorven, drukte Cosinus weer op den knop, zoodat het schilderij weer op zijn plaats schoof, doofde den schijnwerper, deed het repeteergeweer wegzakken, en ontstak de lamp op zijn schrijftafel.

Hij bleef wel een kwartier bijna bewegingloos op denzelfde plaats zitten, en alleen zijn rechterhand bewoog, als zijn witte, lange vingers een kleine aanteekening maakten op het kleine blocnote dat hij naar zich toetrokken had.

Het was reeds kwart over eenen, toen een telefoon overging, naast zijn elleboog geplaatst. Haastig nam hij het toestel ter hand en luisterde aandachtig.

Er klonk een korte reeks van cijfers, gevolgd door een half dozijn vreemde woorden, en Cosinus glimlachte en zeide:

— Het is in orde, mijn duifje! Ben je heel alleen?

— Volkomen alleen! Ik spreek nu met je vanuit het Centrale Vergaderlokaal, en ik sta in de geheime telefooncel. Je hebt mij noodig?

— Nu aanstonds! Heb je je auto?

— Voor de deur!

— Kom dan aanstonds naar Ladbroke Grove zonder een minuut te verliezen. Er wacht je een zeer belangrijke en belangwekkende arbeid! Zelfs langs de geheime draad durf ik je verder geen namen te noemen. Kom spoedig!

Hij legde het toestel langzaam weer weg, zijn oogen sloten en het leek of hij sliep.

Maar de hersens van dezen man werkten als een goedgeordende machine, en hij was klaar wakker, toen de waarschuwingsschel overging en nadat weer de wachtwoorden waren gewisseld deed hij het schilderij verschuiven, en knipte het licht aan, dat schel

neerscheen op Lydia van Kaernten, die uit de opening wipte en tot voor het kleine tafeltje naderde, dat de grens scheen aan te geven van het verboden gebied.

Zij wachtte daar rustig, haar groote, zwarte oogen nu en dan sluitend voor het felle licht, en terwijl de uitdrukking van haar gelaat duidelijk verried, dat zij zelfs niet kon zien, waar de geheimzinnige bendechef ergens zat.

Er verliep een volle minuut van stilte voor Cosinus eindelijk zei:

— Ja, waarlijk, je bent nog mooier geworden, — als dat mogelijk was, Lydia! Nog beter — je beschikt over die soort van schoonheid, die onweerstaanbaar is voor alle mannen, — op een paar na. Men zegt dat zich een dozijn Oostenrijksche officieren om jou heeft doodgeschoten, terwijl er evenveel een grondige opruiming onder elkaar hebben gehouden, om dezelfde redenen, vóór je hier naar Londen kwam. Is dat zoo?

— Het is best mogelijk, antwoordde de vrouw onverschillig haar prachtige schouders ophalend. Ik trek mij er weinig van aan wat die ezels doen! Kan ik het helpen dat de natuur mij schiep zooals ik ben?

— De natuur — of Satan! grinnikte Cosinus, zich in zijn witte handen wrijvend. In ieder geval ben je nu een van de schoonste en dus gevaarlijkste werktuigen die een man in mijn omstandigheden zich maar kan wenschen! Ik behoef je zeker niet te vragen of je wel eens van John Raffles hebt gehoord?

— Meermalen! antwoordde Lydia van Kaernten met dezelfde onverschuldige stem. Het is toch niet tegen hem dat je mij in het voor wilt brengen, Cosinus?

— Toch wel! Deins je voor den arbeid terug? Dat zou mij verwonderen!

— Ik deins er niet voor terug — de arbeid is alleen maar onmogelijk! antwoordde zij schouderophalend. Ik zie kans iederen anderen man aan mijn voeten te brengen — binnen een week, als het moet. Maar die man is van steen, van graniet, onaantastbaar! Je moet toch weten, Cosinus, dat reeds vroeger tot tweemaal toe, de pogingen mislukt zijn, om hem ten val te brengen door toedoen eener vrouw? Nicholson heeft het getracht, Fox heeft het getracht en het is op een jammerlijke, lachwekkende mislukking uitgelopen. Hij heeft geen hart — of als hij er een heeft dan weet hij het op meesterlijke wijze de baas te blijven.

Zij trachtte in de duisternis te zien, maar het gelukte haar niet, iets anders te onderscheiden dan een onzekeren vorm, den vorm van

een man, die daar onbewegelijk neerzat. Een paar seconden verliepen, alvorens Cosinus hernam op een doffen toon:

— Van beide gevallen heeft men mij onderrecht, ik weet dat zij mislukt zijn, maar dan waren die vrouwen niet schoon genoeg, of zij legden het niet sluw genoeg aan! Het wil er bij mij niet in, dat een man als John Raffles een avonturier zooals de geschiedenis er geen tweede heeft gekend, ongevoelig zou zijn voor vrouwelijk schoon, voor vrouwelijke verleidingskunsten! Bedenk zelf iets, ik laat je volkomen vrij.

— Wat heeft Raffles jegens onze bende bedreven?

— Het feit dat hij leeft zou mij al voldoende reden zijn, zeide Cosinus scherp, maar hij heeft de onderneming van Raynold geheel in het water doen vallen. Wat die onderneming ons had moeten opbrengen is in zijn zakken terecht gekomen en voor zoover ik weet is Raynold een goed, een heel goed vriend van je.

— Dat was hij — tot voor een week! zeide Lydia koeltjes. Toen heb ik hem weggezonden. Hij werd lastig en veeleischend. Hij geloofde, de dwaas, dat hij mij kon bevelen als eene slavin! Waar is Raffles nu?

— Als ik dat met eenige zekerheid wist — misschien zou ik je dan niet hebben lastig gevallen! zeide Cosinus ongeduldig. Hij is onderweg naar dit land, dat staat vast, en hij moet aankomen in Dover of wel op dat vliegveld van Croydon.

— Waarom juist daar? Ik meen mij te herinneren dat het geval zich afspeelde in Parijs, en niets kan hem dus hebben belet, door België naar Vlissingen te reizen, en de booten van de Maatschappij Zeeland komen niet in Dover aan maar in Harwich aan.

— Je hebt gelijk! zeide Cosinus snel, en zelfs zou hij tot Rotterdam hebben kunnen gaan! Maar uit Vlissingen vertrekt de boot pas in den middag en uit Rotterdam pas vanavond weer! Ik zal echter eenige mannen ook naar die plaatsen zenden! En jou verzoek ik, Lydia, zoo spoedig je maar kunt de campagne te openen, en naar Dover te vertrekken, want hij heeft een auto bij zich, en de kans is dus het grootst, dat hij daar weer aankomt ook. Wanneer hij je wordt aangewezen door de mannen die je daar zult vinden, blijf dan als een klit aan hem kleven, en laat hem niet meer uit het oog gaan.

— Maar waartoe al die moeite — waarom hem niet eenvoudig neergeschoten met een windpistool?

— Aha — daaraan herken ik mijn dierbare Lydia, grinnikte Cosinus. Altijd maar doortastend en snel handelen! Van de dooden heb je geen last meer. Maar in dit geval, schoone dame, zou de dood van Raffles wel aan alles een einde maken — maar ook meteen de poort sluiten voor alle geheimen, welke die man bezit, en die kostbaarder zijn dan alles wat onze bende bezit. Ik weet met zekerheid dat hij wel vijf of zes kleine eilanden, onbewoond, ver uit elkaar gelegen, volgepropt heeft met schatten!

— Niemand heeft ze ooit kunnen ontdekken, zeide de vrouw schouderophalend.

— Dan zal Cosinus het doen! En vertrek nu. Krenk hem geen haar op het hoofd, maar volg hem als een terrier, tracht je bij hem in te dringen, die je voor als de vertrapte onschuld, haha, zoek iets — maar vooral: vind iets! Wanneer je wat bereikt hebt laat je mij dat weten langs den gewonen weg. Richt je met een cijferteleggram tot een van de Raadsleden — de eenigen die met mij in aanraking mogen komen. Tot ziens en goed succes! Maar wacht nog even! Misschien heb je gelijk en is die man hard als een rots. Verlies dan verder geen tijd, maar richt je pijlen op een wat minder hardnekkig doelwit. Ik weet dat Raffles een vriend heeft, een medewerker, die hem in alles terzijde staat. Die is jonger — en waarschijnlijk ook zwakker. Tracht dus een te bereiken over den anderen heen. Begrepen? — Begrepen!

De vrouw knikte kort, in het wilde weg, want zij onderscheidde nog steeds niets en liep naar den uitgang. Zij greep een ijzeren stang vlak bij het gat in den wand in het gesteente gemetseld, want het was een hooge stap voor een vrouw, zelfs al deed zij aan sport.

Achter haar schoof het schilderij heel zacht op zijn plaats, en zij stond in een tastbare duisternis.

Zij nam een kleine zaklantaarn uit haar tasch, knipte die aan, en bij het licht ervan begon zij voort te loopen door een gang die langzaam maar voortdurend daalde.

De eerste vijfentwintig meters waren blijkbaar van jongen datum. De kalk tusschen de metselsteenen was nog heel lichtgrijs. Verderop werd de gang oud en vrij vervallen, maar het gewelf was stevig. Na een paar minuten bereikte zij een kelder, waarop twee andere gangen uitkwamen en sloeg zonder aarzelen de linksche in. Zij moest een dwarsgang voorbijgaan en toen weer een, en eindelijk bereikte zij een deur, na ruim toen minuten te hebben

gelopen, met haar vluggen, stevigen stap, die zij ondanks haar zwaarte gemakkelijk kon openen.

Weer bevond zij zich in een keldergewelf maar ditmaal was het van grooten omvang, en licht gevoelige menschen zouden er zich weinig op hun gemak hebben gevonden, want in ondiepe nissen rondom de wanden stonden talrijke doodkisten. Eenigen daarvan moesten gevallen zijn, waren gebroken, en men zag beenderen en schedels onverschillig op een hoop gestuwd, alsof zij daar waren heengeveegd.

Lydia stak den kelder in zijn geheele lengte dwars over, beklom een steenen trap van tien treden, moest weder een deur openen, en kwam in een keldervertrek ongeveer drie meter in het vierkant, dat geen uitgang scheen te hebben. Er was niet anders te zien dan een geweldig groote haardstede, waarop men wel een os had kunnen braden. Overigens waren de zwaar verroeste braadspitten en eenige andere voorwerpen nog te zien. Zeer waarschijnlijk was dit in vroegere eeuwen een keuken geweest. Heel hoog in de zoldering was een klein, getralied keldergat, dat pas onlangs dicht gemetseld scheen te zijn.

De vrouw drukte den vinger na eenig tasten op een versieringskrul in het houtwerk van den schoorsteen, en dadelijk draaide de ijzeren achterwand van den haard om een onzichtbare spil, en er ontstond een opening van bijna anderhalve meter hoog.

Toch moest zij zich nog bukken om er door heen te kunnen stappen. Reeds woei de frissche nachtwind haar tegemoet, zij drukte dit zonderlinge, ijzeren deurtje weer dicht, liep door een smal gangetje van een paar meters, en stond voor een zware, roestige deur van ijzeren spijlen. Met behulp van een kleine, nog nieuwe sleutel, opende zij, na even te hebben geluisterd.

De deur, die eruit zag alsof die in geen honderd jaar was geopend, draaide onhoorbaar op hare hengsels en Lydia von Kaernten stond op een kleine binnenplaats, en op twintig meters afstand verhief zich het eeuwenoude, eerwaardig bouwwerk van den Heiligen Johannes!

In den lagen muur, die deze zelden gebruikte binnenplaats omgaf, bevond zich een klein, poortvormig deurtje, en ook dit opende zij zonder eenige moeite. Het lag aan een doodstil zijstraatje, veeleer een steeg, aan weerszijden begrensd door lage muren. Zij liep dit steegje ten einde, kwam in een zijstraat, waar evenmin een levende ziel te bespeuren viel, en vond in het midden daarvan haar tweezitter terug.

Een half uur later was zij onderweg naar Dover.

HOOFDSTUK III

DE MAN IN DE LOGE.

Cosinus blufte er op lasterlijke wijze wel eens op, dat de Meester der Onderwereld dat de Booze hem zeer goed genegen was, en hem daarom persoonlijk hield bij zijn groote ondernemingen.

Ditmaal leek het er op alsof hij gelijk had, want John Raffles kwam niet alleen op het vastgestelde uur te Dover aan, maar in gezelschap van Brand en van James Henderson, om van den grooten reiswagen niet te spreken.

En aan boord van hetzelfde schip bevonden zich de Paine's, vader, moeder en dochter, uitgeplunderd maar gezond, hoewel zeer weinig tevreden met den keer die de zaken genomen hebben, en volmaakt onkundig van het feit, dat de man die gezorgd had voor die radicale opruiming, zich aan boord van hetzelfde schip huiswaarts had gegeven.

Want Raffles had er ditmaal duchtig zorg voor te dragen niet alleen om zich voortreffelijk te vermommen, maar ook om zich zoo veel mogelijk op den achtergrond te houden en hij kwam dan ook pas weder aan dek, toen de boot op het punt stond, de haven van Dover binnen te varen.

Vrees behoefde hij nu niet te koesteren, wat dit betreft, want zelfs Brand zou hem ternauwernood hebben herkend in zijn vermomming als Fransch geleerde, met zijn weelderige, gitzwarte lokken, zijn verbazend hoog voorhoofd, zijn gouden lorgnetje, en zijn drukke maniertjes. Hij leek zoo merkwaardig veel op den Zwitserschen stratosfeeronderzoeker Piccard, dat enkele reizigers hem zelfs voor dezen geleerde hadden aangezien.

Daar de pas van Raffles uitstekend in orde was — of laten we zeggen: uitmuntend was nagemaakt, kwam hij zonder eenige moeite aan land, met in iedere hand een klein, veelgebruikt valies. Maar in geen van die versleten koffertjes, zou men ook maar een penny van het aan Mijnheer Paine ontnomen kapitaal hebben kunnen vinden! Zulke dwaasheden beging Raffles niet. Het geld was in Frankrijk achtergebleven, en op een afdoende wijze verborgen. En zoodra de tijden gunstig waren, zou hij het daar gaan halen, en vervoeren

naar een nog veiliger plek — naar een van die eilanden, die de hebzucht hadden opgewekt van den geheimzinnigen Cosinus, den man met het glatte gezicht! Hij had den tijd — hij kon wachten!

De zoogenaamde Franschman dribbelde dan ook met luchtige pasjes de douaneloods in, en opende onbeschroomd zijn beide valiezen.

Maar er kwamen nog veel andere reizigers, om de kisten te openen en de koffers en de manden, die de reis in het bagageruim hadden gemaakt en daaronder bevonden zich ook de drie Paine's en Charles Brand, eveneens met een veranderd uiterlijk, ofschoon de kleine man met het muizengezicht, noch de zware vrouw met het kogelronde hoofd, noch het tengere meisje met de fletse oogen, hem bij die laatste gevaarlijke onderneming van Raffles te zien hadden gekregen. Maar de jongeman was aanwezig geweest bij de eerste Soirée ten huize van de Paine's, die het uitgangspunt was geworden voor den veldtocht, welke te Parijs zoo gelukkig was beëindigd — en ook hij moest dus voorzichtig zijn. Wat dien chauffeur Henderson betreft, hij was overal buiten gebleven, en vertoonde dus onbekommerd zijn lachend gezicht, zijn lange gestalte en zijn geweldige schouders, terwijl hij het toezicht hield op het uitladen van den grijzen reiswagen.

Maar geleerde of niet — Raffles liet zijn oogen achter de ongeslepen glazen van de lorgnet onderzoekend naar alle kanten gaan, zoodra hij met zijn twee valiezen weer buiten de loop was, want hij was een voorzichtig man, hij kende de snelheid van de telegraaf, hij wist dat hij veel vijanden had, en een aankomst te Dover brengt altijd eenige gevaren met zich mede.

Vlak achter hem verlieten de Paine's de loods en stonden op het punt zich naar het spoorwegstation te begeven dat als het ware een voortzetting vormt van een der pieren, toen er iets gebeurde dat onmiddellijk al zijn aandacht in beslag nam.

In de volte was Ellen Paine door anderen wat tegen hem aangedrongen en plotseling gevoelde hij hoe de arm daarna het geheele

lichaam van het meisje begon te sidderen als een espenblad.

Hij keek haar van terzijde aan en zag dat haar oogen op een zonderlinge wijze schitterden — juist zooals zij deden wanneer deze ongeoefende in de Concertzaal de viool hanteerde, alsof zij een genie was!

Toen hij de richting van haar blik ongemerkt volgde, zag hij, dat die gevestigd was op een langen, nogal schralen man, die zich niettemin verheugde in het bezit van een buikje, met een vrij langen, rossigen baard, en hoofdhaar van dezelfde kleur, dat vrij lang tot op zijn jaskraag neerhing.

Die man had zooveen naar het meisje omgekeken, maar bijna onmiddellijk zijn hoofd weer afgewend, en was toen weggedrenteld als iemand die geen haast heeft. Raffles wist met volkomen zekerheid, dat die man niet onder de reizigers was geweest. Hij stond nu te praten met een zeer goed gekleed heer in reiscostuum, die zooveen nog een paar woorden gewisseld had met een buitengewoon schoone vrouw, wier gelaat hij vaak meende te herkennen, ofschoon hij er niet volkomen zeker van was.

Hij zocht naar Brand, ontdekte hem op eenige meters afstand in de dringende menigte, wist zijn blik te vangen, en nu volgde er een snel oogenspel, hetwelk de aandacht van Brand dadelijk op den man met het roode haar, op den goed gekleeden reiziger en op de zeer mooie vrouw vestigde, die met een van haar kleine voeten op de treeplank van een fraaie tweezitter rustte, terwijl zij de andere ongeduldig op en neer wipte.

En intusschen bleef dat sidderen van dien arm en van dat geheele tengere lichaam maar voortduren! Nogmaals keek Raffles het meisje aan, zij had nu juist hetzelfde gezicht dat zij had op het kleine podium in de concertzaal van het groote Parijs, terwijl zij de prachtige Stradivarius bespeelde, onder hypnose van dien schurk van een Raynold!

Toen gingen zijn blikken weer naar den man met het roode haar, hij glimlachte heel even voor zich heen. Hij was het! Nogal slordig vermomd ook, met die pruik die niet behoorlijk aansloot, en die baard die een weinig scheef was aangeplakt.

— Oom, die voor St. Nicolaas speelt! mompelde hij minachtend voor zich heen. Welzoo, er schijnt dus iets gaande te zijn. Dat arme kind naast mij is als het loodvischje, dat voor de haai uitzwemt, en dat mij op het spoor van dien schavuit heeft gebracht! Hij was

niet onder de reizigers, wat doet hij dan hier, en vermomd? Wie is de kerel met wien hij praat en die er een beetje al te elegant gekleed uitziet? En wie is, boven en voor alles, die werkelijk buitengewoon mooie vrouw? Wat drommels ik ken haar gelaat! Waar zag ik het? Niet te Londen, daarvan ben ik zeker, en het moet ook vrij lang geleden zijn? Nu, misschien heeft Brand haar portret wel bij zijn prachtige verzameling! Maar hoe dit ook zij — er is iets aan de hand, en ik geloof, dat wij verstandig zullen doen, een beetje voorzichtigheid in acht te nemen.

Raffles keek over de hoofden der naar het ijzeren hek dringende reizigers, nog eens om naar het groote schip, en zag hoe de grijze reiswagen uit het ruim werd geladen.

Maar de roodharige en de elegante heer zagen het eveneens. Raffles beet zich even op de lippen. Het was moeilijk meer te verhinderen. De groote wagen schommelde reeds aan de lier, en zakte op dit oogenblik als een logge, reusachtige kever aan den draad, naar de kade, waar Henderson al klaar stond om het voertuig in ontvangst te nemen. Raynold kende dien wagen, zoo zeker als twee maal twee vier is! Hoe de schavuit die twee begrippen — John Raffles en een groote, grijze reisauto aan elkander gekoppeld had, was Raffles voorals nog een raadsel, tenzij de schurk te Parijs den portier van het hotel, waar zich het laatste bedrijf van de comédie had afgespeeld, onder toevoeging van klinkende middelen, ondervraagd had!

Want Raffles had zijn eigen identiteit genoemd, de hypnotiseur wist dus met wien hij te doen had gehad en het lag voor de hand dat zijn wraakzucht hem zou aansporen, te trachten den man terug te vinden, die zijn spel bedorven, en die hem als een hond verjaagd had!

Raffles begon nu ook meer aandacht te wijden aan de vrouw, die een paar malen vluchtig naar hem gezien had, op een paar woorden die de roodharige haar had toegeflusterd.

Het was hem al spoedig duidelijk dat zij niet wachtte op een van de reizigers, hoewel zij allen vol aandacht monsterde.

Haar kleederen wezen op rijkdom, op een ruim leven, en toch was er iets in haar gelaat, in haar gedragingen, die het voor hem aanstonds duidelijk maakte, dat zij niet kon behooren tot de waarlijk groote wereld. Daartoe waren haar oogen wat al te zeer bijgeschilderd, daartoe waren haar lippen wat al te rood.

Raffles wist wat dichter bij Brand te komen, zonder dat het opviel en fluisterde hem haastig

toe, in de zonderlinge taal die Raffles en Brand tezamen bedacht hadden, en die voor een oningewijde onverstaanbaar was :

— Er is iets gaande, Brand ! Heb je Raynold herkend in dien kerel met zijn rood haar ?

Brand kon een licht gebaar van schrik niet onderdrukken, terwijl zijn oogen zoekend rondgingen, maar hoe vlug hij zich ook herstelde — ook dit was gezien.

Raffles zei, de wenkbrauwen fronsend :

— Men let op ons — wees voorzichtig. Het zal zaak zijn, Brand, ons te haasten, en voorloopig keeren wij niet terug in het huis in de Cromwellstreet, en het is een groot geluk geloof ik, dat wij juist dien wagen bij ons hebben.

— Maar wat krijgt die schavuit in zijn hoofd ? zeide Brand op zijn beurt zachtjes. Hij zal toch niet aan een wraakneming denken ?

— Neen, daartoe acht ik hem niet in staat. Trouwens — hij is niet alleen. Die vrouw en die Adonis daar hooren bij hem, dat is zeker. En zij werken hier in opdracht van een derde, ook daarop kun je staat maken.

Brand slaakte een zucht. Hij meende dat de tijden, waarin Raffles door de benden werd opgejaagd als een stuk wild, voorgoed voorbij waren. Zou hij zich dan bedrogen hebben ? Begon die meedoogenlooze jacht opnieuw, waarbij de twee partijen elkander niets toegaven in sluwheid en stoutmoedigheid ?

Hij nam tersluiks de vrouw eens scherp op en ook hij meende flauwtjes zich haar te herinneren.

Maar voor hij nog een opmerking had kunnen maken, begon Raffles weer :

— Ezel die ik ben ! Natuurlijk, een vergissing is niet mogelijk. Wij hebben die vrouw vier jaren geleden in Weenen gezien, Brand, toen zij optrad in een der eerste theaters van de stad, met een kleine dansgroep. Zij heet — wacht eens Lydia von Kaernten, en dat is niet eens haar ware naam, maar dien naam nam een van de eigen nichten van Aartshertog Ferdinand aan, wanneer zij zich op een van haar avontuurlijke reizen bevond.

— Juist ! zeide Brand opgewonden. Een prinses, wel niet van den bloede, maar dan toch zeer na verwant aan het huis der Habsburgers ! Zij moet nog verward zijn geweest in die zaak van den Joodschen Juwelier Orenstein, die op raadselachtige wijze omtrent een half millioen Kronen verloor. Tegen haar konden geen bewijzen worden aangevoerd, maar wij hebben haar gezien in de rechtszaal, even voordat zij trots en met opgeheven hoofd die gevaarlijke plek achter het hekje verliet.

Daarna heeft men nooit meer iets van haar gehoord.

— Men misschien niet — maar ik wel, Brand ! Zij heeft door Rusland gereisd, waarschijnlijk als spionne voor de Duitsche Regeering, zij heeft vervolgens in Monte Carlo een Spaansche Graaf geruïneerd, maar reeds lang tevoren had het voormalige hof van Weenen alle banden met haar verbroken. Maar wat zij nu doet — ik weet het niet ! Daar is eindelijk dat drommelsche hek en Henderson wacht al bij den wagen. Zie eens of ze ons volgen !

— Op een afstand van een meter of twintig ! antwoordde Brand, na behoedzaam te hebben omgezien.

Raffles zeide niets meer. Vlug liep hij op den wagen toe, en Brand volgde hem op den voet, want het had geen nut meer langer verstopperij te spelen, of te doen alsof men elkander geheel vreemd was.

Henderson, de reusachtige chauffeur kreeg vlug zijn instructies, maar ook dit nam eenigen kostbaren tijd in beslag, want als Raffles zich vermomde, dan deed hij het op zoodanige wijze, dat zelfs zijn naaste omgeving hem niet herkende. Er waren dan wachtwoorden noodig, en dat alles nam tijd in beslag.

Maar nu reed het drielal dan toch eindelijk zoo snel mogelijk de kade af, en dwars door Dover heen, maar toch niet zoo vlug, of zij hadden een laag gebouwd groenen gesloten wagen niet kunnen afschudden, die zich aan hen scheen te hebben vastgebeten met de kwaadaardige hardnekkigheid van een bulldog.

Zoo kwamen zij op den grooten weg naar Londen, en de groene auto bleef volgen.

En binnen weinige minuten wist Raffles, dat hij niet met sukkel te doen had, maar dat die nieuwsgierige tegenstanders, hem althans in dit opzicht, waardig waren.

Hij liet Henderson met een vaart van 90 kilometer rijden, de groene wagen kon er 91 maken. Hij poogde den vervolger te verschalken door in een of andere stad die zij doorsnelden onbekende en moeilijk te bereiken straten te kiezen. De bestuurder van den groenen auto, scheen al die straten minstens even goed te kennen.

Eenmaal glipte de grijze wagen juist onder de boomen van een overweg door die werden neergelaten en de groene wagen verloor een kostbare paar minuten, maar dat belette hen volstrekt niet, nog binnen een kwartier het wild weer in te halen, ofschoon Henderson langs den breeden, kaarsrechten weg een vaartje onderhield, dat niet veel onder de

honderd kilometer was.

Maar in de laatste groote stad die zij moesten doorrijden op hun weg naar Londen, was het geluk Raffles tenslotte gunstig. Een wild gebarend verkeersagent trad daar juist handelend op, toen de groene auto voorbij een kruispunt wilde rijden, en Henderson maakte er een handig gebruik van een zijstraat in te schieten en een marktplein over te steken, dat op dien marktdag absoluut verboden was voor auto's en ondanks het geloei van een tweeden agent, en de komst van een patrouillewagen die nog juist bijtijds kwam om den bestuurder van den groenen wagen hetzelfde bravoure stukje te beletten.

Vijf minuten later verscheen die wagen weer op den grooten weg buiten de stad, maar de grijze reiswagen zag de bestuurder niet!

Twee mannen stapten onmiddellijk uit en keerden in de stad terug, en de wagen reed met een waarlijk duivelsche snelheid den weg af. Hij passeerde honderden auto's maar geen enkelen met het reeds lang bekende nummerbord en de lichtgrijze koetswerk.

Een weinig na den middag echter reed een groote, vuurroode wagen, Londen aan de Zuidzijde binnen, en daarin zaten Raffles, Brand en Henderson!

Die wagen reed in snelle vaart, regelrecht naar een ruime garage, die behoorde bij een huis in de Victoria Street, en niet zoodra stond hij daar stil of Henderson trok aan eenen kleinen hefboom, de roode paneelen vielen in hun gleuven terug, en de auto werd weer lichtgrijs, zooals hij weken lang geweest was!

Ook de cijfers van het nummerbord veranderden, en toen dit geschied was, zeide Raffles opgelucht:

— Dat was een zeer onaangename ervaring en ik blijf er bij dat een auto nog altijd het zwakke punt is in de carrière van een man, die mijn beroep uitoefent.

Maar in ieder geval heeft onze brave wagen ons ditmaal geholpen om te ontkomen en wij willen niet onrechtvaardig zijn. Je hebt natuurlijk gezien, Brand, waar hun wagen gebleven is?

— Ik meen hen voor het laatst te hebben bespeurd in het Zuidelijk gedeelte van Ladbroke Grove, niet zoo heel ver van de kerk van den H. Johannes.

— Inderdaad! En het spijt mij genoeg, dat de voorzichtigheid ons dwong, het daarbij te laten! Wij zullen nu naar huis gaan, Brand daar onze vermomming afleggen en dan kunnen wij gerust terugkeeren naar ons woonhuis in Cromwellstreet.

Een half uur daarna verlieten twee gladgeschoren heeren, die niet de geringste gelijkenis vertoonden met een Franschen geleerde of met een reiziger in naaimachines, namen een taxi, een paar honderd meter van het hoekhuis in de Victoria Street, dat daar nu weer eenzaam verlaten met zijn gesloten luiken lag, en bevonden zich een uur later weer in het kleine, fraaie heerenhuis, hetwelk zij sedert eenige jaren bewoonden.

Raffles had onderweg geen woord gesproken en pas toen de oude Gaston, de kamerbediende met zijn sneeuwwit haar en zijn gebogen rug, de zeer eenvoudige lunch had binnengebracht, zwijgend als steeds, begon Raffles hoofdschuddend:

— De zaak bevalt me volstrekt niet Brand. Die achtervolging had natuurlijk een doel. Men wilde mijn woning op die wijze trachten te ontdekken. En aan de manier waarop wij voor hen wegvluchtten moeten zij geraden hebben, wie ik was. Wat willen zij van mij? Wat wordt er tegen mij beraamd? Wij moeten die vrouw terugvinden, Brand, en dat zeer spoedig. En nu willen wij liever onze aandacht op iets anders vestigen! Vanavond zingt Chaljapin, de groote Rus! Wees zoo goed en zorg voor kaarten. Is de loge voor vanavond vrij?

— Maar dat spreekt toch vanzelf! Zouden wij zoo dwaas zijn geweest, en dat nog wel een week van tevoren, onze logeplaatsen weg te geven als een man als Chaljapin zingt?

— Goed, dan gaan wij dus vanavond naar de Opera!

De verdere middag verliep rustig, op ongeveer dezelfde wijze die lord William Aberdeen placht te gebruiken als hij van een reis terugkeerde. Hij las eenigen tijd, hij correspondeerde met eenige vrienden, die over den geheelen aardbodem verspreid waren, en hij bezocht voor korten tijd de Club.

Brand echter, besteed bijna den geheelen middag aan nasporingen betreffende Lydia von Kaernten. Veel wist hij niet te ontdekken, maar het weinige was van belang — haar woonplaats! Zij bewoonde een fraai flat in een van die groote blokken, die men in het Westen der wereldstad vindt, en die geheel gemoderen een chauffeur, en alleen het meisje niseerd zijn in den loop der laatste jaren. Als enige bediende had zij een kamenier woonde bij haar. Wat zij deed was niet heel duidelijk, maar in ieder geval trad zij niet meer in het openbaar op. Zij hield twee auto's, zij had een paar prachtige Russische hazewinden, en — zij stond op het punt, een renpaard te koopen, en aldus Mevrouw Paine

na te volgen, die nog altijd het voornemen scheen te hebben met haar nieuwe aanwinst deel te nemen aan de Derby van dit jaar.

Misschien had zij op dit oogenblik een minnaar, het was zelfs waarschijnlijk, maar wie het was kon Brand dien middag althans niet ontdekken.

Wel vonden de twee vrienden dien avond een klein berichtje in enkele bladen, waarin verhaald werd wat de Paine's was overkomen en dat besloot met de vrij onrustbarende opmerking, dat Miss Paine zich nog volstrekt niet in veiligheid kon achten.

Raffies keek glimlachend van zijn blad op, toen Brand en hij dien middag gekleed voor de Opera, dineerden in een der groote hotels, en zei zachtjes :

— Kijk eens aan — mij dunkt dat er een weinig teekening in de zaak komt. Een lokberichtje, Brand! Zij hopen dat ik mij zal blootgeven, dat ik als een moderne Lohengrin wel niet per zwaan, naar dan toch per auto naar hun huis zal tijgen en met luider stemme mijn voornemen zal aankondigen, het lieve kind ook nu weder te beschermen!

— Je schijnt het voorloopig nog als een grap te beschouwen, Edward, zeide Brand hoofdschuddend en tamelijk somber. Ik voor mij geloof, dat er ons groot gevaar dreigt.

— Morgen! Dezen avond willen wij onbekommerd genieten, Brand!

— Maar ook daartoe zou het niet komen, tenminste wat Brand betreft, want zij waren ongeveer 10 minuten vaar den aanvang van de voorstelling, nauwelijks hun loge binnengetreden, of zij zagen daar in de zaal eenige lieden op korten afstand van elkander, die weliswaar negeerden, maar wier samenzijn daar toch niet zonder groote beteekenis was!

Daar was om te beginnen de geheele familie Paine „au grand complet” — vader, moeder en dochter. Mijnheer Paine wierp woedende en wraakzuchtige blikken naar een langen man met doordringende oogen en een mager, fanatiek gelaat, die vier loges verder zat, en die niemand anders was dan de hypnotiseur Raynold, de man dus, die zijdelings de aanleiding was geweest, dat hij een zeer groot fortuin verspeeld had.

Nog weer twee loges verder zat Lydia von Kaernten, waarlijk schitterend van schoonheid, in avondtoilet met een snoer parelen om den marmerblanken hals en hooghartig, koel als een koningin. Naast haar zat een vrouw met roseblond haar, zeker ook mooi te noemen, maar wier schoonheid verbleekte naast de hare.

En tenslotte waren er nog twee mannen die de aandacht van Raffles onmiddellijk trokken en waarvan hij er een van uiterlijk kende.

Hij was nog zeer jong, baardeloos en met een knap, maar niet bepaald aangenaam gelaat.

Raffles boog zich een weinig tot Brand over en fluisterde hem toe :

— Dat is van Nooten! Een jonge Hollander, die ongeveer twee jaren in Londen woont, die hier begonnen is als klerk op een groot bankkantoor, maar die niet sterk genoeg was om weerstand te bieden aan de verleidingen van een groote stad. Er deen zonderlinge praatjes over hem de ronde op de Windsor Club. Het Bestuur denkt er zelfs over, hem als lid te royeeren, maar ik heb mij daar als Vice-President tot dusverre tegen verzet. Ja, knaap, je hebt alle reden om mij onderdanig en hoffelijk te groeten.

Inderdaad had van Nooten Lord William Aberdeen herkend, en hij was half van zijn stoel opgerezen om Zijne Lordschap te groeten met een hoffelijke buiging.

In de loge vlak naast hem zat, geheel alleen, een man die nu de aandacht van Raffles gevangen had; hij had een zeer zonderling, onbewegelijk gelaat, zonder het minste rimpeltje, bijna zonder uitdrukking, als van een wassen pop en zelfs de oogen bewogen zich maar zelden. Het voorhoofd was hoog, en ging over in een bijna volmaakt kalen schedel. De man scheen niet heel groot te zijn, maar dat kon er aan liggen, dat hij een weinig in zijn stoel was neergezakt, als iemand die zeer vermoeid is.

— Het is de tweede maal dat ik dien zonderlingen man hier aantref! vervolgde Raffles zachtjes. Naar het schijnt kent hij Lydia, want zooveen hebben zij een blik gewisseld. Het is een zeer vreemd gezelschap, dat hier nu bijeen is, Brand — en ik geloof van geluk te mogen spreken, dat een derde van de zaal mij kent als Lord William Aberdeen.

**Wilt U Uw vriend of U zelven
een welkom geschenk geven, koop dan een
blikken doos DUBEC van 50 of 100**

HOOFDSTUK IV

IN DE KAKEN DES DOODS.

Men mag er van zeggen wat men wil, maar het valt niet te ontkennen dat het toeval in ons leven van aardbewoners menigmaal een zeer groote rol vervult.

Indien Charles Brand bijvoorbeeld niet juist in die dagen verdiept was in de bestudeering van oude kerkschappen, schilderijen, doopvonten en inscripties op de zerken in oude kerken dan zou hij naar alle waarschijnlijkheid althans in die dagen geen voet in dat kerkje van den H. Johannes hebben gezet, niet met den koster hebben gesproken, en niet van Zijn Eerwaarde, Reverend Brown de toestemming hebben verkregen, niet alleen de kerk zelve, maar ook de oude nooit meer betreden vertrekken, te bezichtigen.

Er waren een paar dagen verlopen na het bezoek aan de Opera, toen hij tamelijk vroeg in den morgen, met een taxi en een groot opschrijfboek, benevens zijn fototoestel en een voorraad bliksemlicht, ten derde male naar de kerk trok die wij reeds kennen.

Het kerkgebouw was volkomen verlaten, en hij zag ook den koster niet meer terug die de hoofddeur voor hem had moeten openen. Hij was dus volkomen vrij in zijn doen en laten, en kon ongestoord de werkelijk prachtige schilderijen en de fresco's bewonderen, die het kerkgebouw versierden, het fraaie zeldzame doopvont, het vergulde koorhek dat op zijn minst zes eeuwen oud moest zijn, en de gebeeldhouwde, eikenhouten banken. Van het kerkgebouw zwierf hij naar de verlaten binnenplaats, en daar deed hij zijn ontdekking, die zulke ernstige gevolgen zou hebben.

Teneinde de kerk zelf goed te kunnen opnemen, had hij zijn driepoot opgesteld, vlak bij een zeer oude deur van ijzeren tralies, stijf van roest.

Daar het toestel dreigde om te vallen, greep hij er vlug naar, en raakte met zijn vingers het slot aan, en toen hij die vingers eens bekeek en berook, bemerkte hij dat ze vol olie zaten, waarschijnlijk rijwielolie.

Terwijl hij zijn vingers weer reinigde, keek hij eens naar die oude, lage deur, poogde door de tralies heen te zien, ontdekte echter niets

dan duisternis, en ging met zijn werk voort, zich voornemens, te vragen wat er achter die deur kon zijn.

Hij nam verscheidene opnamen, hij vond nog een tweede, lage deur, en deed ook hier de ontdekking, dat het slot speciaal geolied was.

Daar de koster juist weer voorbijliep, dwars de kleine binnenplaats over, sprak hij hem aan en vroeg :

— Wordt deze binnenplaats nog wel gebruikt ?

— Door mij alleen, voor zoover ik weet, Mijnheer, antwoordde de koster glimlachend. Ik bespaar mij op die manier een kleinen omweg van mijn woning uit.

— Dan gebruikt ge waarschijnlijk die kleine deur ? vroeg Brand, wijzende op het poortvormige deurtje in den muur.

— Neen, nooit ! Die deur is zeker in geen eeuw geopend geweest.

Het lag Brand op de lippen om te vragen, waarom het slot dan zoo zorgvuldig geolied was, maar hij weerhield zich, en vroeg verder :

— En die ijzeren deur daarginds ? Wat sluit zij af ? Kan ik daar binnengaan ?

— Dan zoudt gij het hek moeten laten openbreken, Mijnheer, antwoordde de koster lachend. En Uw moeite zou slechts beloond worden want er is daar achter niets dan een oud keldervertrek. Het is werkelijk de moeite niet waard, ik verzeker het U.

Weer dacht Brand aan het geoliede slot en weer zweeg hij, om een reden die hij zelf niet goed begreep.

Een uur later ongeveer had hij zijn aantekeningen voltooid, nog een paar vluchtige schetsen gemaakt, en keerde toen naar het kleine heerenhuis in de Cromwellstreet terug, met een rijke buit.

Een half uur daarna keerde Raffles terug van een onderzoekstocht in de buurt van White Chapel, en zoodra de twee vrienden aan de lunch zaten, deelde Brand zijn ervaring op de binnenplaats van de kleine kerk mede.

— Dat is vrij zonderling ! zeide Raffles toen Brand zweeg. Er is natuurlijk geen sprake van of die koster zegt de waarheid, maar wie ge-

bruikt dan die deuren zonder dat hij er iets van weet. Maar wat drommel — daar valt mij plotseling iets in. Herinner je je, Brand, dat wij eenige dagen geleden dien snellen groenen wagen van onze geheimzinnige achtervolgers het laatst gezien hebben in de buurt van die Kerk?

— Je brengt toch het eene niet in verband met het andere? vroeg Brand met eenige ongerustheid in zijn stem.

— En waarom zou ik niet? In ieder geval lijkt het mij de moeite waard, die zaak eens te onderzoeken! Men kan immers slechts op een wijze op de binnenplaats komen?

— Op twee! ten eerste door een der zijuitgangen van de kerk, die overigens ook heel weinig wordt gebruikt, en ten tweede via de kosterswoning.

— Je hebt de derde manier vergeten, over den muur! En eigenlijk is er nog een vierde toegangsweg ook, Brand, dat is het poortdeurtje dat je gezien hebt. Waarschijnlijk komt het uit in een smalle, zeer weinig gebruikte steeg. Wij zullen het eens gaan opnemen. Ik houd bijzonder veel van die geheimzinnigheden — dat weet je — maar ik erken tevens, dat dit een zwakke plek is in mijn karakter.

— Niet zoozeer een zwakke, dan wel een gevaarlijke! zeide Brand bedrukt. Ik heb mij kunnen overtuigen, Edward, dat deze onbedwingbare lust om raadselen op te lossen eenige malen zeer ernstige gevolgen heeft gehad.

De grijze oogen van Raffles staarden schijnbaar doelloos door het geopende raam in den grooten tuin achter het huis, waar de rozen reeds te bloeien begonnen, en hij zei zacht:

— Wat doet het er toe? Iets vroeger, iets lager! En je weet dat ik fatalist ben als een Oosterling! Wat in het boek van het Lot achter mijn naam is geschreven: dat zal in vervulling gaan, als de tijden rijp zijn! Ik kan daar niets toe- of afdoen.

— Maar je zoudt voorzichtig kunnen zijn! merkte Brand schouderophalend op.

— Dat is een afschuwelijk woord, Brand en ik haat het. Voorzichtigheid is de moeder van een langzamen dood, die ten onrechte leven heet. Maak wat voort, want je hebt werkelijk mijn nieuwgierigheid gaande gemaakt.

— Dat ik er niet gestraft voor moge worden! besloot Brand met een grafstem. Ik voor mij zou er den voorkeur aan gegeven hebben, juist dezer dagen ons een weinig rustig te houden nu er zoo klaarblijkelijk naar ons gezocht wordt. Maar ziehier — ik ben klaar, en dan moeten wij die verwenschte deuren in naam van alles

wat nonsens is maar gaan opzoeken!

Er was nog geen uur verstreken, of de twee mannen hadden het steegje gevonden, waarin zich de kleine lage deur bevond, midden in een vrij hoogen, blinden muur, en Raffles zelf kon zich overtuigen dat inderdaad het slot behoorlijk was geolied. Het was zeker eeuwen oud, dat slot, en er moest met zorg een valsche sleutel voor zijn gemaakt om het te kunnen openen — tenzij degeen die er gebruik van maakte, den oorspronkelijken sleutel had weten te vinden.

Raffles stond een oogenblik in gedachten verzonken, keek links en keek rechts, zag niets anders dan dien blinden muur, die de binnenplaats aan dezen kant afsloot en daartegenover de achtermuur van een fabrieksgebouw, en pas veel verder een paar bestofte, smerige en deels gebroken ramen, waarschijnlijk behoorend bij een andere, niet langer gebruikte werkplaats. Nog verder begonnen de ijzeren hekken, die de achtertuinten afgesloten van de deftige huizen aan de St. James Garden gelegen. In vroeger jaren waren daar de stallen geweest die ieder wel tachtig paarden konden bevatten en tien koetsen, en nu waren het tuinen en garages geworden, of wel de grond was eenvoudig gebouwd.

Zonder een woord te zeggen voerde Raffles Brand het steegje weer uit, en zij stapten in hun wagen en zagen niet hoe een kleine man, schraal en zeer leelijk bleef staan toen zij dat steegje uitkwamen, scherp naar de auto keek, en daarop een garage binnensnelde, waaruit hij weer te voorschijn kwam met een zwaar motorrijwiel, dat hij moeite had voort te duwen.

De auto was hem te snel, en met een vloek gaf hij zijn pogingen op, het zware rijwiel aan te trappen, en hij bracht het weer weg, verdween in de steeg en bukde zich naar het slot van het lage deurtje....

Niet zoodra was Raffles weer teruggekeerd in zijn huis of hij liet zich door Brand een voortreffelijke kaart van Londen brengen, en verder alles wat deze reeds verzameld had omtrent de Kerk van den Heiligen Johannes, en toen hij met zijn studie gereed was, zeide hij tot Brand die een schets aan het kleuren was:

— Die Kerk heeft een merkwaardige geschiedenis, Brand. Twee eeuwen geleden moet er dichtbij, ongeveer ter plaatse waar zich nu het huis van den Zwitserschen Gezant bevindt, een Klooster hebben gestaan en de overblijfselen zou men nog kunnen vinden onder den grond! Het krioelt daar van allerlei gangen en kelders en bij het aanleggen van ons riool-

stelsel, omstreeks vijf en twintig jaar geleden, heeft men nog genoeg overlast ondervonden van die gaanderijen. Vannacht gaan wij er heen!

Brand bergde zwijgend zijn teeken- en schildergerei weg. Hij had zooveen het gelaat van Raffles eens goed waargenomen en hij bemerkte dat tegenspraak hem niets zou baten.

Raffles had zich iets in het hoofd gezet, dat hij tot iederen prijs tot een goed einde wilde brengen.

De expeditie begon feitelijk reeds om acht uur in den avond, want toen vertrokken beide mannen van het huis in Cromwellstreet, naar dat in de Victoriastreet, waar zij zich meestal vermomden. Waartoe het ditmaal diende, zou Brand niet goed begrepen hebben, als hij niet de opmerking had gemaakt, dat Raffles eenige voorwerpen bij zich had gestoken, die niet veel plaats aannamen, maar die toch meestal gebruikt werden bij „de groote gelegenheden“.

Het was hem dus duidelijk, dat Raffles gevaar voorzag, ofschoon hij er den aard nog niet van begreep.

Henderson was met een enkel woord van het voornemen van zijn meester op de hoogte gesteld, maar hij zou zelf geen deel hebben aan deze onderzoekingsstocht.

Daar het huis in de Victoriastreet twee uitgangen had konden de twee mannen er steeds zoo goed als ongemerkt in- en weer uitgaan. Toen zij het verlieten zagen zij er vrij armoedig uit in hun versleten overjassen, hun gedeukte hoeden en hun broeken vol plooiën en rimpels.

Toch kon geen enkele agent die hen zou zien, met eenigen grond wantrouwen opvatten want zij geleken op brave, fatsoenlijke werklieden.

De „Underground“ bracht hen aan het begin van Ladbroke Grove en vandaar behoefden zij tien minuten te loopen voor zij het pleintje bereikt hadden in het midden waarvan zich de ommuurde kerk bevond.

Middernacht was reeds voorbij, en het was doodstil op deze plek. Slechts in de verte klonken dof de regelmatige stappen van een agent die zijn ronde aflegde.

In de kosterwoning, aan de kerk grenzende, een heel klein huisje van maar een verdieping, was ook alles reeds duister. Vlak daarnaast begon de drie meter hooge muur, die vroeger het reeds lang buiten gebruik gestelde kerkhof afsloot, dat thans tot een binnenplaats was geworden.

Raffles zag aanstonds dat het eenige moeite zou kosten, ongezien het huis van den koster binnen te dringen, ook al was het stil hier, want

er stond een helderbrandende lantaarn recht tegenover dat huis, en men kon het onmogelijk naderen, zonder op verren afstand te worden ontdekt.

De twee mannen hielden zich dus in de schaduw van den muur, volgden die tot in het steegje, en stonden hier eenige oogenblikken luisterend stil. Pas toen zij zich volkomen alleen en onbespied wisten, haalde Raffles zijn krachtige zaklamp te voorschijn, knipte ze aan, en belichtte de lage, gewelfde deur, en het oude slot.

Hij kende de samenstelling dezer ouderwetsche sloten door een studie van jaren, en had zijn maatregelen genomen, en met behulp van een kunstig bedacht toestel, slaagde hij er binnen weinige oogenblikken in, het ingewikkelde slot te openen.

Het deurtje draaide onhoorbaar op haar hengsels, en Raffles fluisterde:

— Ook de hengsels schijnen hun behoorlijke portie smeer te hebben gehad! Nu, Brand, men doet zoo iets niet louter voor de grap, en hier schuilt iets ernstigs achter.

— Ik heb er geen seconde aan gedacht om het te ontkennen, zeide Brand nuchter, en dat is juist de reden waarom ik zoo graag van dit plan had afgezien. Daar is de ijzeren deur!

Raffles had de lamp alweer gedoofd en alleen bij het zwakke licht van een maan in haar eerste kwartier, schreden zij over de binnenplaats, en toen ook het slot van de traliedeuren spoedig elk verzet hadden moeten opgeven, konden zij een korte, donkere gang binnentreden.

Raffles, die vooraan liep, kon heel gemakkelijk de beide wanden van de gang tegelijkertijd aanraken, en hij had nog geen zes stappen gedaan of hij kon niet verder, want hij stuitte tegen een wand die als ijzer aanvoelde.

Beide mannen hadden bovendien gebukt moeten loopen om hun hoofd niet te stooten.

— Wat is er? Kun he niet verder? vroeg Brand fluisterend.

— Ik hoor tot mijn leedwezen een klank van zegepraal in je stem, Brand, fluisterde Raffles terug. Inderdaad lijkt het er op of ik niet verder kan, maar het is duidelijk dat het slechts schijn kan zijn. Men oliet niet het slot van een hek, dat slechts den toegang ontsluit tot een gang van twee meter breedte en drie meter lengte! Ik boel hier ijzer onder mijn hand. Het zou een deur kunnen zijn, of — de achter zijde van een ouderwetsche haardstede!

— Laten wij dit dan in het midden laten en rechtsomkeert maken! stelde Brand voor. Ik

heb de zekerheid, dat wij een domheid gaan doen!

— Die zekerheid ontbreekt mij geheel en al, Brand. Geloof je dat ik mij laat afschrikken door zulk een zwak beletsel als een ijzeren plaat?

Reeds van het oogenblik af, dat de punt van Raffles' voet tegen de ijzeren plaat had aangestooten, waren zijn vingers rusteloos aan het tasten gegeaan in alle richtingen, en plotseling hoorde Brand in de duisternis een zwak, tikkend geluid, dat veel gelek op het spannen van een haan, en een mufte lucht sloeg hem tegemoet, die hem bijna aan het hoesten bracht.

Hij begreep dat de doorgang vrij was, hij voelde zich meetrekken, zich omlaag duwen, toen hoorde hij het dichtgaan van dezelfde ijzeren deurtje achter zich, en het werd licht.

Raffles had zijn lamp weer ontstoken, en bij het schijnsel er van zag Brand een groote kelder, tamelijk laag van verdieping, en een prachtige haardstede, die in andere omstandigheden zeker zijn belangstelling hebben gaande gemaakt.

Raffles zocht bedaard en geduldig naar de manier, waarop het deurtje van deze zijde moest worden geopend, hij vond de krul in het houtwerk, het deurtje floepte zachtjes open, Raffles sloot het weer en zei tevreden:

Het is altijd goed, bij zulke ondernemingen een achterdeurtje open te houden — letterlijk en figuurlijk! Je moet op deze krul drukken, Brand — hier, dit fraai besneden eikeltje in dien krans van eikenloof een weinig naar rechts duwen, en het deurtje springt open. En nu zullen wij eens zien, waartoe die deur ons leidt, die geen slot maar wel een klink heeft.

Hij opende de deur behoedzaam, en de twee mannen daalden den steenen trap van tien treden af, en bereikten den ouden grafkelder met zijn vermolmden doodkisten en zijn afschuwelijke beenderenverzameling.

Zij betraden den gang die op dezen kelder uitliep, en toen, voor het eerst, aarzelde Raffles even, want zij kwamen aan de eerste dwarsgang en hij stond in beraad wat nu verder te doen, toen Brand hem plotseling bij den arm greep, en op een zonderling heeschen toon, bijna fluisterend vroeg:

— Hoorde je dat? Heb je niets gehoord?

— Niets, Brand. Wat was het?

— Het klonk als — als een zacht vleugelgeruis, alsof er een vleermuis voorbijstreek.

— Welnu — het kan ook heel goed een vleermuis geweest zijn. Om 's hemelswil.

geen kinderachtigheden of romantische bevliegingen!

Hij liet het schijnsel van zijn sterke lamp over den bodem en over de zijwanden gaan, bukte zich, wreef met zijn vingertop over den vloer, en fluisterde toen vastberaden:

— Dit is onze weg! Zie maar eens op den vloer. In die zijgangen ligt stof, dat zeker in geen eeuwen beroerd is, maar in dezen hoofdgang is datzelfde stof door vrij talrijke voeten opgejaagd en terzijde geschoven! Het is als veel belooopen sneeuw. Volg mij — wij zijn op den goeden weg!

— Wat noem jij een goeden weg? vroeg Brand benauwd.

— De weg naar het Onbekende, is steeds de goede, Brand! antwoordde Raffles met een kort lachje.

Hij bleef telkens de lamp op hen grond richten, vermijdde de gangen waar het stof een egale laag op den grond vormde, en bereikte zoo het begin van een langzaamhellende lange gang.

Hier stond hij een oogenblik stil en langzaam wendde hij het hoofd maar voren en naar achteren en poogde de duisternis daar voor zich uit met zijn blikken te doorboren.

— Waar zijn wij hier nu ergens, vroeg Brand zacht.

— Voorzoover ik kan nagaan, liep de hoofdrichting noordwestwaarts, en naar den tijd te oordeelen, moeten we ons dus bevinden ergens in het midden van Lansdowne Crescent. En nu voorloopig geen woord meer, want hier eindigt opnieuw de gang.

De twee mannen waren langzaam voortgelopen door de steeds klimmende gang die aan het einde werd afgesloten door een soort van deur of schot, zonder dat er evenwel een slot of ook nog een geringste opening te zien was. Dat schot was grijsgeschilderd, en het had een metalen klank, toen Raffles et behoedzaam op klopte.

Links in den muur was een klein deurtje, niet veel grooter dan een hand breed en hoog, en toen hij het opende zag hij een telefoon-toestel.

De twee mannen dachten nog over het doel en het nut van dit toestel na, toen zich plotseling een zwak gerucht deed hooren en het schot vlak voor hen schoof vrij snel terzijde in een gleuf van den vloer.

Hun oogen waren een oogenblik verblind, want zij zagen in een schel licht, aangebracht ter hoogte van hun hoofd, zoodat zij niets konden onderscheiden dan een zeer fraai vloer-

tapijt, de pooten van eenige ouderwetsche meubelen en dat alles ongeveer een halve meter lager dan waar zij stonden.

Bliksemsnel trok Raffles zijn revolver, maar hij stak het wapen onmiddellijk weer weg toen zij geen menschelijken vijand zagen, en alleen maar den dof glanzenden loop van een wapen, dat hij zich uit den wereldoorlog nog maar al te goed herinnerde — het was een draagbare mitrailleur, of beter gezegd een Lewis-geweer.

Zij wilden omkeeren maar voelden zich een

paar harde voorwerpen in de ribben drukken, naar welker aard zij niet behoefden te vragen, en vanuit de duisternis daar achter het felle schijnsel klonk een stem, die spottend noodde:

— Maar treedt dan toch binnen, mijn waarde John Raffles! Gij komt wel niet langs den gewonen weg mijn huis in, hahaha! Maar gij zijt niettemin welkom tot nader order! Kom binnen — of deze jongeman met zijn glanzende huid en zijn langen snavel begint te spreken.

HOOFDSTUK V

HET ONDERHOUD.

Raffles zeide snel en zacht een paar voor den ander onbegrijpelijke woorden tot Brand en toen stapten beiden van den hoogen drempel op het zachte tapijt van het vertrek, dat zij zoeven gedeeltelijk hadden gezien, en zij werden daarbij aanstonds gevolgd door vier mannen, waarvan twee in rok waren maar die allevier hun revolvers ter hand hadden genomen en er ook uitzagen alsof zij er gebruik van zouden maken, op het minste teken van verzet.

Raffles had verstand van menschegezichten, en op deze vier las hij zoo duidelijk zijn doodvonniss, indien hij ook maar aoveel als in zijn zak tastte, alsof het met luider stem ware uitgeschreeuwd.

Toen poogde hij, maar vruchteloos, bij dat snelle schijnsel van het licht, den man te ontdekken, wiens stem hij zoeven had gehoord.

Maar de lamp was bijna even sterk als een van de Jupiterlampen die in een filmatelier worden gebruikt, en hij gaf zijn poging spoedig op.

En nu klonk opnieuw de spottende stem van daarnet:

— Nu blijkt het opnieuw, mijn waarde gast, waartoe ziekelijke nicuwsgerigheid den mensch kan leiden. Eerlijk gezegd — ik had je voor voorzigtiger aangezien. Omzichtig beleid immers, vormt het beste deel van den moed, zooals Cambronne eens heeft gezegd — die overigens nog een ander moet hebben gesproken, dat ik hier liever niet wil herhalen. Het werd gesproken tijdens den slag bij Waterloo. Je schijnt echter andere inzichten te hebben, en nu zul je vrees ik, de gevolgen moeten dragen. Laat ik je om te beginnen mogen voorstellen aan vier leden van — mijn uitvoerenden Raad. Ik heb er niets tegen dat je hen ziet, want als niet alle kenteekenen bedriegen, dat zal deze

eerste keer — ook wel de laatste geweest zijn.

— Mag ik vragen, waarom ge mij aanspreekt met den naam van den grooten Avonturier? vroeg Raffles, bij gebrek aan iets beters het Lewis-geweer toesprekend.

— Neen, werkelijk, laten wij niet onzen tijd verbeuzelen door zulke nuttelooze vragen! Bedenk toch eens — over hoe weinig tijd gij misschien nog te beschikken hebt klonk weer de stem uit het mistige onbekende en er klonk hoonende, snijdende spot in. Zelfs al waren er geen aander aanduidingen, dan zou alleen de wijze waarop je hier bent binnengekomen, Raffles, voor mij voldoende zijn om je te herkennen. Ik wil toegeven dat je uitnemend bent vermomd, maar tegen de schelheid van dit licht is zelfs jouw grime niet opgewassen! Je oogen schitteren wat al te zeer voor een zoo oud man, en ik zie het zwart van je wenkbrauwen door de grijze verf heen! Maar daarenboven heeft men je gevolgd, je hebt hier vanmorgen al aan de sloten gefriemeld en wij zijn geen kleine kinderen en evenmin besjes! Wil je toegeven, dat je Raffles bent?

— Maar mijn waarde heer, dat hangt er immers van af, welke gevolgen dat voor mij zou hebben! hernam Raffles spottend.

— Maar misschien — uitstekende! klonk de stem weer. Ik maak er geen geheim van, dat een samenwerking met een man als jij bent rooskleurige verschietsen voor mij opent. Ik vlei mij, niet tot de domsten te behooren en mijn taak naar behooren te verrichten, maar aan den anderen kant ben ik niet ijdel genoeg te gelooven, dat een man als John Raffles mij op bepaalde gebieden nog een lesje zou kunnen geven. Kort en goed, wil je mijn medewerker worden, Raffles? Wil je dat ik je aanstonds, en zonder de vereischte proeven opneem in den

Raad van Zeven ?

— Neen antwoordde Raffles kortaf. Wij hebben niets met elkander gemeen. Ik weet niet wie je bent, jij daar in de duisternis, maar het kan niet anders of je moet een bende-aanvoerder zijn, die in het geheim werkt. Een man die een vrouw als Lydia von Kaernten beschermt, en van haar diensten gebruik maakt, om een tegenstander in het net te lokken — die moet eên schurk zijn ! Intusschen — ik heb wel eens samengewerkt met schavuiten van de ergste soort, maar die hadden iets dat in hun voordeel sprak — zij toonden hun gezicht ! Ik weiger dus. Wanneer je van mij gehoord hebt, jij, die je verschuilt, dan moet je ook weten, dat ik niet steel om het stelen, of om de buit als zoodanig, maar om een ander motief — — —

— Menschlievendheid, hahaha ! grinnikte de stem, en er lag nu een boosaardige dreiging in. Ja, ik ken de bakerpraatjes ! Stelen om de zwakken, de ongelukkigen te helpen, de beroemden weduwen en weezen uit de boeken van Dickens ! Waarom wil je mij een rad voor de oogen draaien ? Geloof je dat ik even dom ben als je slachtoffers, wie je wat wijsmaakt ? Kort en goed, wij zijn beiden schrander, wij beschikken beiden over krachtige middelen om den evennaaste wat van zijn overvloed af te tappen. Ik denk dat wij geen van beiden terugschrikken voor welk middel dan ook — maar ik wil erkennen dat jij dat beter geheim weet te houden. Ik herhaal dus mijn vraag, of je voortaan met mij wilt samenwerken.

— En ik herhaal mijn weigering, antwoordde Raffles bedaard.

Het was even doodstil, en men hoorde niets anders dan het suizen van het krachtige booglicht.

— Weet je wat dat kan beteekenen, Raffles ? snerpte weer de stem.

— Je hebt jezelf zoeven prijzende uitgelaten over mijn slimheid, jij, wiens stem ik meen te herkennen, en wiens gelaat ik niet te zien zal krijgen, naar het schijnt.

— Misschien — zoo aanstonds ! Wij zullen onder vier oogen nog enkele woorden met elkander wisselen. En je zult mij zien, omdat ja daar zoo op staat en omdat dat schelle licht inderdaad hinderlijk is. Breng dien anderen weg naar de bekende plek. Hij is een onnoozele hals, een blinde slaaf van dien ander.

— Ik verbied je zoo te spreken over den man, die ook ditmaal zijn leven weer op het spel heeft gezet, om mij in een dwaasheid, een onvergeeflijk lichtzinnige daad terzijde te staan,

riep Raffles heftig. Men beleedigt geen man in het aangezicht van den dood !

— Neem me niet kwalijk ! Breng dien edelen handlanger voorzichtig weg, vrienden ! En bewaak hem — edel of niet ! Let op het sein, dat is alles wat ik jullie te bevelen heb. En laat niemand hier binnentreden, voordat ik het waarschuwingsteeken geef.

Raffles hoorde achter zijn rug het gerucht van het schilderij dat terugschoof, en een kort oogenblik zag hij het bleeke maar vastberaden gelaat van Brand, dat hem met een flauwen glimlach toeknikte.

Toen voerden de vier mannen hem weg door de gang, waardoor zij gekomen waren en Raffles begreep nu dat er in den zijwand, niet ver van dit vertrek zich ergens een deur had moeten be-geevinden waarachter de kerels op de loer hadden staan, die hen in den rug hadden aangevallen.

Het schilderij schoof toen weer dicht, het zoeklicht doofde en inplaats daarvan begon een hooge, bronzen lamp, een zacht maar toch vrij helder schijnsel te verspreiden over den schrijftafel, en over den man die daarachter gezeten was.

Raffles herkende hem onmiddellijk — het was de onbekende met het strakke gelaat die eenige avonden tevoren in een operaloge gezeten had. Er was geen enkele aandoening op dat gezicht te lezen en toch maakte het een afgrijselijk afstootende indruk.

En nu pas zag Raffles dat de man niet alleen was, maar dat vlak naast hem een vrouw was gezeten, die hij eveneens onmiddellijk herkende, want het was niemand anders dan Lydia von Kaernten.

Haar groote, glanzende, fluweelzachte oogen waren strak op hem gericht.

Bijna onmiddellijk begon Cosinus te spreken, met zijn eentonige, vlakke stem.

— Men noemt mij Cosinus ! Ziehier het teeken van onze Bende — een groene driehoek. Deze vrouw moet je kennen — je hebt je zoeven vrij onaardig over haar uitgelaten !

— O, laat dat Cosinus ! Het komt er niet op aan, zeide de vrouw op ruwen toon en schouderophalend.

— Misschien heb je gelijk, misschien doet het er inderdaad niets toe, zooals de zaken nu staan ! Ik heb je gelijk, misschien doet het er inderdaad niets toe, zooals de zaken nu staan ! Ik heb je mijn gelaat getoond, John Raffles en — slechts zes mannen en een vrouw en deze laatste pas sedert een paar uren, mogen dat gezicht zien, zonder het met hun leven te bekoopen !

— Zij zien je gezicht niet, zeide Raffles langzaam.

Cosinus schokte achteruit in zijn stoel en zei schor nu:

— Wat bedoel je daarmee?

— Zij zien je ware gezicht niet, zeg ik! Je draagt een gummimasker, voortreffelijk gemaakt, maar dat je ware gezicht verbergt, onder zijn onbewegelijkheid.

De uitwerking van deze weinige woorden was verschrikkelijk. Cosinus slaakte een soort van woest gegrom, en zijn hand greep onwillekeurig naar den korten hefboom, waarmee het Lewis-geweer snel in alle richtingen kon worden gedraaid. Het wit van zijn oogen werd met bloed doorschoten, en zij flakkerden als van een in den val gevangen luipaard. Hij was half overeind gekomen van zijn stoel, trillend van woede en dit alles was te akelig om aan te zien, daar het gelaat onbewogen bleef, daar geen spiertje vertrok.

Slechts met uiterste krachtinspanning wist hij zich te beheerschen, hij zonk weer neer in zijn stoel, en loerde met gekromde schouders naar den man die daar rustig met gekruiste armen tegenover hem stond, en hem tartend scheen aan te zien.

Wat de vrouw betreft, zij had onwillekeurig, als om een kreet te smoren, de hand voor den mond gelegd, en keek ontdaan en verschrikt naar den man die naast haar zat.

Maar Cosinus was nu blijkbaar kalm en hernam:

— Je zult wel aanstonds begrepen hebben, Raffles, zoodra je hier binnentrad, dat je toestand uiterst gevaarlijk was. Thans echter moet je inzien, dat niets je meer kan redden — behalve je toestemming, je formeele belofte om met me samen te werken — waaronder ik ook versta, dat je al je geheimen met mij moet deelen! Heb ik mij duidelijk genoeg uitgedrukt? Je hebt onnoemelijke schatten — — —

— Niet meer! viel Raffles hem in de rede. Bijna alles heb ik weggeschonken, te gelde moeten maken, om de rampzaligen terzijde te staan, die op het punt stonden, den hongerdood te sterven — als gevolg van de fraaie wijze waarop wij menschen het beheer voeren over een schoone aarde.

— Je liegt! Op je eilanden die niemand kent, behalve jij, bezit je nog fortuinen, millioenen!

— Denk ervan wat je wilt! zeide Raffles schouderophalend. Al was het zoo, ik zou mij liever tienmaal laten neerschieten met dat ding daar, dan een schurk in staat te stellen,

dit onder bloed en tranen verborgen geld te verbrassen.

— Met dit ding? herhaalde Cosinus met datzelfde, schelle, doordringende lachje dat Raffles eenmaal in de Opera gehoord meende te hebben. Neen, dat zou wat al te vlug gaan! Als je weigert dan zul je sterven, Raffles, — maar zóó, dat je nog langen tijd de gelegenheid zult krijgen, je te bedenken! Vat je mijn bedoeling?

— Volkomen! antwoordde Raffles rustig. Een marteling nietwaar? Nu, men heeft mij er meer mee bedreigd, en het resultaat is altijd hetzelfde geweest — negatief.

— Misschien waren het kinderen in de kunst van het martelen! hernam Cosinus minachtend. Maar ik heb er een bijzondere studie van gemaakt, van die schoone, in ons gedegenereerd Europa helaas uitgestorven kunst van het pijnigen. Ik heb in China gereisd, in Burma, in Ach-Indië en ik verzeker je dat ik op de hoogte ben. En ook, dat ik er hier volmaakt op ben ingericht, een paar van de fraaiste staaltjes der Chineesche martelkunst hier toe te passen op lastige, koppige, verzet plegende tegenstanders!

De gelaatskleur van Raffles was misschien een weinige bleeker geworden, want hij kende maar al te goed de verschrikkingen, het onbeschrijfelijke ontzettende van de verfijnde martel-tuigen der Chineezen, maar overigens bleef hij onbewegelijk als een beeld en volmaakt rustig op dezelfde plek staan toen hij zeide:

— Wat ik eenmaal weiger dat blijf ik ook weigeren, ondanks alle bedreigingen. Martel mij dan, en zie of je zult slagen, Cosinus! Maar het zal je niet helpen — want mijn kunsten zullen niet onderdoen voor de jouwe, en als ik sterven wil, voor de verschrikkelijke pijnen mij mochten dwingen, te verraden wat ik niet verraden wil, dan zal ik weten te sterven op ieder oogenblik dat ik zelf daartoe zal hebben vastgesteld, zonder eenig hulpmiddel, zonder dolk of kogels!

— Zoo waarlijk? Dat zullen wij dan afwachten! Maar bedenk je nog maar eens, en wees verstandiger! Je bent in de kracht van je leven, en dat leven met je nog veel schoons kunnen bieden! En bedenk — dat je vriend, die onschuldig is, mede met je den dood zal ingaan, als je blijft weigeren.

Cosinus bemerkte onmiddellijk dat deze slag was aangekomen. Raffles wankelde een oogenblik alsof een duizeling hem had overvallen, en over zijn gelaat trok een aschgrauw waas.

— Dat is een laagheid, die al mijn vorige tegenstanders nooit zouden hebben begaan,

zeide hij dof. Het is onmenschelijk, den eenen vriend tegen den anderen uit te spelen. En het zal je vergolden worden, Cosinus, daarvan ben ik zeker! Als ik sterven moet, laat mij dan alleen sterven, maar laat mijn vriend leven, die te goed is om reeds nu deze aarde vaarwel te zeggen!

Maar Cosinus had te goed begrepen, dat hij ditmaal vat had gekregen op dien man van staal en graniet. Hier was een zwakke plek, en hij zou er gebruik van weten te maken. Hij draaide schijnbaar onverschillig het machinegeweer wat heen en weder zonder zijn oogen van Raffles af te wenden, en zei kortaf:

— Je onthult mij je geheimen, of ik laat je vriend voor je oogen martelen, en daarna zal je zelf sterven.

Hij strekte de hand reeds uit, naar een schelknop, toen Raffles een stap naar voren deed en snel sprak:

— Houdt op! Ik stem toe! Ik wil het leven van den eenigen man dien ik als een waarlijke vriend beschouw niet ten offer brengen, zelfs niet voor den prijs van een werelddeel. Ik zal je mededeelen waar zich mijn eilanden bevinden, hoewel ik je zweer dat je er geen veertig duizend pond meer zult vinden, maar ik wil dan ook de zekerheid dat wij ongemoeid van hier zullen gaan.

— Ik zou willen weten, klonk plotseling de stem van Lydia, met de kin op haar kleine vuist gesteund, Raffles aanstarend, of je ooit zulk een offer zoudt hebben gebracht voor een vrouw.

Raffles wendde haar zijn gelaat toe en zei: — Inderdaad, dat heb ik, ja Lydia von Kaernten — eenmaal deed ik het — en het er toe bij, van mij te maken wat ik geworden ben, een uitgestootene, een stuk wild dat men achtervolgt.

— Willen wij sentimentaliteiten hier terzijde laten? klonk ijskoud de stem van Cosinus. Raffles is bereid eieren voor zijn geld te kiezen, als ik mij zoo eens populair mag uitdrukken, en het is het verstandigste wat hij doen kan. Wat de zekerheid betreft, die je verlangt — die heb je als het ware in eigen hand. Je hoeft niet anders te doen, dat je identiteit te openbaren, mij je huis aan te wijzen, zoodat ik altijd je hulp zal kunnen inroepen, als ik waarlijk een grooten slag wil slaan! Je betaalt met je schatten voor je leven, en dat van je vriend — maar dan mag er ook geen rancune tusschen ons blijven, en ik beschouw je van dat oogenblik als mijn medewerker — en een medewerker als John Raffles ruimt men natuurlijk niet uit den weg evenals men de kip met de gouden eieren slacht! Hier is papier, hier is een pen, ga daar zitten, omschrijf nauwkeurig de ligging van die drommelsche eilanden die je schatten verbergen, schrijf er bij of ze bewoond zijn of niet, duidt de plaats aan waar het geld en de juweelen verborgen zijn, en ik zweer je dat ik je vrij uit laat gaan, onder het enkele beding, dat twee van mijn mannen zullen mogen overtuigen, waar zich je huis hier in Londen bevindt, en onder welken naam je hier leeft.

DUBEC

Geen ander merk telt zooveel trouwe rookers

HOOFDSTUK VI

LIST TEGEN GEWELD.

Naast de tafel waarachter Cosinus gezeten was stonden nog altijd aan weerszijden de kleinere tafels aan ieder waarvan bij de zittingen van den Raad van Zeven, drie der raadsleden plaatsnamen.

Cosinus had een paar vellen papier en een potlood op een der tafels neergeworpen, en vervolgens had hij zijn browning ter hand genomen, terwijl hij Raffles aandachtig in al zijn bewegingen volgde, ofschoon hij er zich met eigen oogen van overtuigd had, dat zijn mannen de beide gevangenen dadelijk grondig hadden gefouilleerd, en hun vuurwapens, het groote zakmes van Raffles en vooral het valies met de loopers, de fijne beitels en zaagjes erin hadden afgenomen.

Toen Raffles op de stoel plaats nam, en het stapeltje papier naar zich toetrok, zeide Cosinus nog eens :

— En ik raad je aan, geen bedrog te plegen, Raffles, want nu ik je eenmaal in mijn macht heb, zul je geen stap doen, zonder dat iemand je volgt, en ik zou geen penny geven voor je leven, als het mocht blijken dat je me iets op de mouw had gespeld. Wacht eens. Ik kreeg daar een kostelijken inval. Je vriend, die je zoo ter harte schijnt te gaan, blijft als gijzelaar in onze handen ! Al zou het wekenlang duren — ik zal mijn agenten eerst opdragen, onderzoek te doen naar de plaatsen die je mij nu zult opgeven, en pas wanneer het blijkt dat je niet gelogen hebt, zal ook hij worden vrijgelaten ! Zoo niet — en ik ben een man van mijn woord — dan zal hij den vreeselijksten marteldood sterven.

— Ik weet wat mij te doen staat, zeide Raffles kortaf, het potlood opnemend.

Hij zette het op het papier en de punt brak.

Met een gesmoorde uitroep van ongeduld nam hij zijn vulpenhouder uit het kleine daarvoor bestemde zakje, schroefde den dop los, draaide dien op het andere einde, dacht een

oogenblik na en zeide toen, half voor zich heen:

— Ik zal beginnen met het eiland dat het dichtste bij is, zoodat mijn vriend slechts kort in jullie handen behoeft te blijven. Het is gelegen in den Atlantischen Oceaan, en maakt deel uit van de Azoren.

— Van de Azoren ? vroeg Cosinus wantrouwend, terwijl zijn klauwachtige vingers over de browning gleden die hij in de hand hield. Maar dat is een groep vrij dichtbevolkte eilanden liggende in een drukbevaren scheepvaartroute. Ik wist niet dat het je gewoonte was, dergelijke eilanden uit te zoeken.

Raffles haalde de schouders op en zeide onverschillig :

— Het is een van de meest zuidelijk gelegen eilanden, en er wonen op zijn hoogst een honderdtwintigtal visschers met hun gezinnen, en dat op de zuidelijkste punt van het eiland, zoodat men in de Noordelijke baai voor anker gaan kan, ook met een groot schip, zonder dat ook maar iemand van de bevolking dat bemerkt. Ik zal dit eiland voor je uitteekenen, ziehier, het heeft een driehoekigen vorm, en in dezen Zuidelijken uithoek ligt het kleine visschersdorpje. Bij het kruisje dat ik nu zet bevindt zich de baai, waar ik altijd met mijn motorboot voor anker ga. Zij is onmiddellijk te herkennen aan de naaldvormige klip, die zich aan den ingang ervan verheft. Bij laag water komt er een klein voetpad bloot, dat leidt naar een holte in de rots. Ziehier ! Kun je de teekening begrijpen ?

Raffles was half opgestaan, boog zich over de tafel heen, hield Cosinus het blad voor en wees met zijn pen een en ander aan.

Cosinus greep het papier, en hij deed het zeker te vlug of te onhandig, want de pen prikte hem in de linkerhand, en hij vloekte kwaadaardig, terwijl hij het kleine wondje even aan de lippen bracht en de inkt trachtte weg te zuigen.

— Heeft dat eiland een naam? vroeg hij grommend.

— Geen naam, maar het is het Zuidelijkste van de groep. Je kunt niet missen. Schepen komen er nooit voorbij. Die kiezen juist de Noordelijke route. In de holte waarvan ik je zoeven sprak, liggen drie zware rotsblokken, die alleen met behulp van koevoeten van hun plaats zijn te krijgen. Daarachter is een tweede bergruimte, waarin het geld is. Nu wat het tweede eiland betreft....

Raffles had een snelle blik op Cosinus geworpen, trok het vel papier weer naar zich toe, begon opnieuw te teekenen en vervolgde:

— Het tweede eiland ligt in den Indischen Oceaan. Dit is volkomen onbewoond. Het is te vinden op den twee-en-dertigsten breedtegraad en op 56° 9 minuten westerlengte.

Het eiland is zeer rotsachtig, en het heeft maar een enkele toegankelijke kreek, alleen voor kleine vaartuigen geschikt. Kun je mij volgen, Cosinus?

En kwam geen antwoord.

Cosinus zat achter in zijn stoel geleund, met beide handen voor zich op het tafelblad. Zijn hoofd was op zijn borst gezonken.

Raffles stond bliksemsnel op en nam vlug de browning uit de slappe vingers van de rechterhand.

Lydia was half opgerezen, zeer bleek, maar Raffles beval onmiddellijk op zachten maar dreigenden toon:

— Blijf zitten en verroer je niet.

— Wat scheelt hem? hakkelde de vrouw schor. Is hij dood?

— Helaas niet! Hij slaapt alleen maar — en zeer vast!

— Heb jij — — — ?

— Ja, met behulp van mijn vulpen! Door de inkt is een bedwelmend middel van zeer groote kracht gemengd. Een kleine vinding van Uw dienaar, die ditmaal goed te pas is gekomen. Hij zal nu zeker eenige uren vast in slaap blijven, en dan zal hij uit zichzelf weer ontwaken. Maar *jij* bent wakker, Lydia! Ben je van plan je te verzetten?

— Tegen een man met een revolver? Zou je schieten als ik schreeuwde?

— Ik vrees van wel! Want ik zou moeten kiezen tusschen jouw leven en het mijne en ik ben bang dat de keus mij niet heel moeilijk zou vallen.

— Maar als ik volstrekt niet voornemens zou zijn om te schreeuwen? vroeg de vrouw langzaam.

— Meen je dat in ernst? vroeg Raffles

maar zonder dat de browning ophield in de richting van de borst van de vrouw te wijzen —

— Welzeker — in de volste ernst. Wil je mij toestaan een kleine beweging te maken?

— Zeg maar wat je wilt doen — dan kan ik je helpen! Kleine bewegingen van vrouwen vertrouw ik niet, hier ligt je tasch — wilde je die hebben?

— Ja juist! Open ze. Daar onder de voering zit een geheim vakje. Maak ook dat open, neen, je moet aan het zijden koordje trekken anders lukt het niet. Wat vindt je daarin?

Raffles had de aanwijzingen gevolgd, stak zijn vingers in de geheime opening, haalde er een rond voorwerpje uit, staarde er een paar seconden in de grootste verbazing naar en keek toen vragend de vrouw aan die glimlachend zei:

— Het is echt! De politiepenning van Mary Drexler, detective van het Centrale bureau van Scotland Yard!

Raffles trad snel en zonder het minste geluid te maken, de revolver voor zich uithoudend, op de jonge vrouw toe.

Hij nam haar scherp op, en eensklaps deed hij een krul van haar haar tusschen zijn vingers, wreef ze even heen en weer, en zijn verwondering nam toe.

— Maar — ik weet zeker dat ik een Lydia von Kaernten gekend of althans gezien heb!

— Zij lijkt op mij — op het haar na, en dat heb ik moeten verven! Lydia von Kaernten is dood! Zij is echter onder een anderen naam begraven, ergens in een stil dorpje van de Karpathen, en dat alles is ongemerkt voorbij gegaan. Er zit nog meer in het geheime vakje — mijn identiteitskaart en mijn pas!

Vlug overtuigde Raffles zich dat zij de waarheid sprak. Pas zoowel als kaart waren gesteld op den naam van Mary Drexler, en op beide was een klein portret geplakt, en zij was het ontegenzeggelijk — alleen was het haar daarop van andere kleur.

Raffles nam haar een oogenblik zwijgend op, vroeg toen:

— Wat is de beteekenis van dat alles?

— Wel, wat zou het anders zijn dan een poging in de geheimen van den „Groenen Driehoek” door te dringen?

— Weet je wel dat die pogingen het leven hadden kunnen kosten, als iemand deze tasch eens had doorzocht?

— Misschien wel — als ik geen goede uitvlucht had kunnen verzinnen! antwoordde de detective peinzend.

— Waarom heb je je geheim verraden, en juist aan mij?

— Een zonderlinge vraag, John Raffles! Omdat ik liever niet in deze zaak betrokken zou worden of kans loopen op een kogel uit je revolver!

— Ik schiet nooit op vrouwen! antwoordde Raffles koeltjes.

— Het is mogelijk — maar er is ook nog een ander motief! Want nu zal je wel gemerkt hebben, dat de gelegenheid voor mij zeer gunstig is geworden, deze kamer eindelijk eens op mijn gemak te doorzoeken! Jij schijnt van hetzelfde voornemen te zijn geweest. Vindt je onze samenwerking niet belangwekkend?

— U wilt zeggen — van de detective en den inbreker? hernam Raffles spottend. Ja, zeer belangwekkend. Intusschen vrees ik dat men ons niet zoo ongemoeid aan het onderzoeken zal laten gaan en daarenboven denk ik aan mijn vriend, die nog steeds in levensgevaar moet verkeren. En ik denk aan nog iets anders — aan het geld dat er in het huis van dezen man moet zijn!

Mary Drexler keek Raffles eenigen tijd zwijgend aan.

— Ik vreesde het al — onze motieven zijn natuurlijk niet dezelfde, en toch moeten wij hieruit zien te geraken! Je begrijpt zeker wel dat mijn toestand zeer gevaarlijk is, als het zou blijken, dat ik je rustig je gang heb laten gaan toen je Cosinus bedwelmde.

— Dat is duidelijk. Wees ook maar niet bezorgd op dat punt, want ik was voornemens je te binden en zelfs te knevelen als het moest en mij dunkt dat wij daartoe ook maar moesten overgaan! Wees niet bang, want ik heb de zachtheid van een ziekenzuster!

— Het is niet daarom dat ik vrees, want ik heb van je manieren gehoord, Raffles. Ik vrees dat ik mij een prachtige kans op promotie laat ontgaan, als ik het niet ben, die dit huis onderzoek.

— En je vergeet nog iets, Mary Drexler, je vindt het een hoogst onaangenaam denkbeeld, dat John Raffles als het ware voor je neus dingen gaat doen, die indruischen tegen het rechtsbeginsel.

De detective liet een tamelijk pijnlijk lachje hooren en zei:

— Inderdaad — en je zult moeten toegeven dat het ook minder aangenaam voor mij is. Je zegt mij ruitelijk je bedoelingen, Raffles en dat waardeer ik. Ik wil niet nalaten, je daarvoor te beloonen door op mijn beurt een ruitelijke bekentenis af te leggen. Vandaag hoopte ik mijn doel te bereiken. Ik zweer je dat ik volstrekt niet wist van de plannen van Cosinus

en nog veel minder, dat jij daarvan het onderwerp was. Ik hoopte vandaag mijn slag te kunnen slaan, en tien agenten in burger bewaken den omtrek!

— Weet je dan nu nauwkeurig in welk huis je bent? vroeg Raffles niet zonder eenigen argwaan.

— Neen dat weet ik niet, en daar kom ik rond voor uit, antwoordde de detective.

De agenten zijn dan ook in de buurt van de kerk, en zij hebben een sleutel. Zij kunnen dus de gang op hun beurt binnendringen.

Mary raadpleegde haar polshorloge en vervolgde:

— Precies om twee, op de seconde af, zouden zij binnendringen.

— Maar het schilderij?

— Dat zou ik zelf in beweging brengen, daarom was ik juist hier gaan zitten.

Raffles schudde het hoofd en zei met afkeuring in zijn stem:

— Uiterst gevaarlijk tegenover een man als Cosinus. Heb je dan de mitrailleur vergeten?

— Ik zou hem met mijn browning in de vuist belet hebben, daarvan gebruik te maken.

— En weet je wel volmaakt zeker, dat je daarin geslaagd zoudt zijn? drong Raffles aan. Heb je hem bijvoorbeeld dit vertrekje wel eens zien verlaten?

— Neen, dat niet, maar het kan niet anders of daar moet hij die deur daarginds bij gebruiken. In elk geval is dit zijn huis, dat staat vast.

— Weet je hoe Cosinus er uitziet?

Verbaasd zeide zij:

— Zou ik dat niet weten? Ik heb hem meer gezien en van dichterbij dan mij lief is!

— Ik bedoel — zonder zijn masker van rubber?

— Nooit — en ik vraag mij af, of je je in dat opzicht niet vergist.

— Neen, ik ben zeker van mijn zaak, antwoordde Raffles met vaste stem. Hoeveel tijd hebben wij nog vóór twee uur?

— Nog vijftwintig minuten.

— Dat is zeker niet te lang! En toch had deze zaak hier vroeger afgelopen kunnen zijn. Hoe had je Cosinus dan hier kunnen houden tot twee uur?

— Hij zei zelf, dat de zaak tamelijk lang zal duren.

— Had hij jullie hier ontboden?

— Ja.

— Met behulp van een Codetelegram zeker?

— Een telefonische oproep ging langs de geheime lijn in codetaal, naar den aanvoerder

van den „Raad van Zeven”, naar Bailey, die zorgde dan altijd voor de verdere convocaties, als ik mij zoo mag uitdrukken. Wij waren altijd verplicht, op bepaalde uren van den avond en van den dag op bepaalde plekken te zijn, waar Bailey ons per telefoon kon bereiken.

— Op de wijze van de brandweer, zeide Raffles met een lachje. En nooit is iemand dit vertrek op een andere wijze binnengetreden dan door de gang, die daar achter het schilderij begint ?

— Bij mijn weten nog nooit ! Cosinus heeft wel eens te verstaan gegeven, dat het iedereen het leven zou kosten die zou trachten door die deur dit vertrek te verlaten !

Raffles keerde zich naar de deur om, liep er op toe, bleef op een halven meter afstand van de deur staan, bezag ze nauwkeurig, en haalde een kleinen Voltmeter uit zijn zak.

Hij plaatste de kleine naald van het toestel op het beslag van de deur, en ofschoon de greep van eboniet was, ging er een heftige schok door zijn lichaam.

Hij wendde zich weer om en zei laconiek :

— Cosinus had volmaakt gelijk ! Wie die deur zou aanraken zou des doods zijn. Want zij is overal met koper beslagen en op dat koperwerk staat een stroom van bijna tien-duizend Volt, die mijn armen Voltmeter volmaakt vernield heeft.

„Wie eenmaal een Dubec-sigaret gerookt heeft, zal nooit meer een ander merk rooken”: is een uitspraak van Lord Lister

HOOFDSTUK VII

DRIE HONDEN EN EEN BEEN.

De vrouw kon met moeite een kreet van schrik weerhouden, Raffles hield snel de hand op, om haar tot stilte aan te manen.

— Cosinus moet natuurlijk van deze kamer uit die stroom weer hebben kunnen uitschakelen.

Raffles trad achter de schrijftafel, opende een paar laden, en vond in een daarvan eenige gereedschappen, onder meer een van die schroevendraaiers, zooals electromonteurs ze wel gebruiken, met een handvat van hard rubber. Maar hij vond in diezelfde lade ook nog, verborgen tegen den bovenkant, een kleinen hefboom, bevestigd op een plaatje van eboniet voorzien van een graadboog. Hij draaide dien hefboom langs den geheelen boog niet al te vlug in de tegenovergestelde richting, liep op de deur toe, bracht heel voorzichtig den schroevendraaier bij het koper, en kwam op deze wel zeer gevaarlijke wijze tot het resultaat, dat de stroom inderdaad was uitgeschakeld.

Hij kon nu gemakkelijk de koperen, zeer zware grendels terugschuiven en de sleutels in het slot omdraaien, waarna hij de deur opende en in een stikdonkere gang keek.

Hij deed de deur behoedzaam weer dicht, liep op zijn teenen op den bewusteloozen man toe, en strekte reeds zijn handen uit naar het kunstig vervaardigde masker van rubber, dat tot onder den halsboord van den man doorliep, en zeer waarschijnlijk ook zijn hoofdhaar verborg, toen hij zich bedacht, en mompelde :

— Dat is voor later ! Eerst moet ik iets van heel wat meer gewicht doen. Ken je de plaats, waarheen die schurken mijn vrienden hebben gebracht ?

— Dat kan niet anders zijn, dan een soort van bergruimte naast de gang, zonder een enkel meubelstuk, zonder venster, en met slechts een deur, die op de geheime gang uitkomt.

— De schurken kunnen dus alleen maar door die lange gang weer vertrekken ?

— Ongetwijfeld.

— En dan zouden zij dus regelrecht in de armen van de politieagenten loopen ?

— Dat staat vast !

— Heb je bewijzen tegen hen verzameld ?

Zijn ze ergens schuldig aan ?

— Drie weken geleden was ik er bij, toen vier van den „Raad van Zeven” een inbraak pleegde ! Helaas ontlieden zij toen de opgezette val, maar gelukkig kwam het niet aan het licht, welke rol ik bij de voorbereiding had gespeeld. Dadelijk daarop werd weer iets nieuws beraamd, en ik kreeg van het hoofdbureau last, te wachten op een gelegenheid, waarbij zij allen bijeen zouden zijn. Want werd er een gearresteerd, dan zouden waarschijnlijk de anderen de vlucht nemen.

— Weet je wie zij zijn ?

— Ik weet het van allen — op Cosinus na. Daartoe was die tijd van 5 maanden nog tekort.

— Wat — je hebt vijf maanden in het gevaarlijke gezelschap van dezen man vertoefd ?

— Het was de eenige manier om zijn geheim te doorgronden.

— Mijn hulde, Mary Drexler ! Er zijn niet veel vrouwen, die iets dergelijks zouden aandurven.

— Het viel nogal mee ! zeide Mary onverschillig. Scotland Yard had mij de papieren van de doode vrouw verschaft, en toen ik mijn haar had geverfd leek ik verbazend veel op haar. Niemand wist hier iets van haar dood en ik had dus maar weinig te vreezen.

Raffles stond een kort oogenblik in gepeins verzonken, en zijn hersens werkten snel om een goed plan te bedenken.

Twintig minuten was maar kort, en in dien tijd moest hij Brand bevrijden. Deze vrouw onttrekken aan de wraakzucht van de bandieten. Cosinus ontmaskeren — en als het kon, ontdekken, welk huis dit was en wat het mischien aan geldswaarde bevat.

Hij vroeg zacht en dringend :

— U wilt mij toch zeker helpen, mijn vriend van den dood te redden ?

— Dat spreekt vanzelf ! Maar als dat gebeurd is, Raffles, dan....

— Dan zou je natuurlijk graag Raffles met zijn vriend samen arresteeren, bij wijze van belooning en ik ontken niet dat je die zoudt verdienen, maar je wilt mij toch zeker wel toestaan, alle middelen te baat te nemen om op

vrije voeten te blijven! Laten wij dus beginnen bij het begin — en mijn vriend redden. Daarna zal ik je helpen tegen de bandieten, die je alleen toch niet kunt overmeesteren. Ik zal dus niet binden, want dat zou onze taak bemoeilijken — integendeel — hier is de revolver van Cosinus, die zij natuurlijk kennen. Neem haar en roep om hulp, zoodra ik je waarschuw. Geef mij je eigen Browning, die klein is en die ik gemakkelijk kan verbergen, tot het noodig zal zijn haar voor den dag te halen.

— Vervolgens? vroeg de detective vol spanning.

— De mannen zullen natuurlijk komen binnensnellen op je kretten. Zijn zij eenmaal hier dan zullen wij hen verrassen.

— En — als zij zich willen verzetten? vroeg de vrouw, haar eigen revolver aan Raffles gevend, die het in zijn zak liet glijden.

— Als zij willen schieten, dan schieten wij terug, antwoordde Raffles koud. Gij zult toch als politiebeambte daartoe wel het recht hebben?

— Dat spreekt vanzelf — maar jij, Raffles?

— Ik verschaft mij dat recht — als mensch! antwoordde Raffles kalm. Ieder heeft het recht van zelfverdediging. Maar als wij het kunnen vermijden, dan moeten wij de heeren levend zien te pakken, want zij hebben misschien belangrijke mededeelingen te doen. Vaak verraden die boeven elkander onder elkaar.

— Daarop moeten wij maar niet al te vast rekenen! zeide de detective hoofdschuddend. Want verraad wordt op een vreeselijke wijze gestraft, en de man die zich als kroongetuige zou willen opgeven, zou geen minuut zeker zijn van zijn leven!

— Ook niet als Cosinus zelf werd gevat?

— Ook dan niet! Reken er maar op, dat hij zijn maatregelen heeft genomen! De bende is zeer krachtig en uitgebreid, en wij zijn er nog niet, als wij deze vier leden van den Raad van Zeven hebben gevat.

Zij raadpleegde nogmaals haar horloge en hernam levendig:

— Nu is het tijd, want binnen tien minuten moeten mijn mannen binnendringen. Daar valt mij iets in. Als wij eens rustig op hun komst wachtten?

— Een voortreffelijk denkbeeld, zeide Raffles sarcastisch. Het heeft dit kleine bezwaar, dat ik dan in den grooten hoop zou worden meegenomen, zooals een gulle koopvrouw een appel toegeeft aan den kleinen jongen, die aan haar stalletje koopt! Ik zou liever voor de eer passen!

De jonge, moedige vrouw, beet zich even op de lippen, want zij begreep dat zij was doorzien, en toen koos zij de wijste partij, die ook de gevaarlijkste was, en zeide kortaf:

— Goed, dan zullen wij jouw plan uitvoeren, Raffles. De gevolgen komen op jouw hoofd.

— Mijnentwege! Ik zal nu op de knop drukken, waardoor het schilderij op zij schuift. Het heet natuurlijk dat jij dat gedaan hebt. Ik zal hier in den versten hoek gaan staan, en je dekt mij met je revolver. Klaar?

De vrouw knikte, Raffles drukte op den knop, hij trad achteruit, het schilderij schoof opzij, en Mary drukte begon luid te schreeuwen:

— Help mij, mannen! Kom vlug hier!

Tot zoover werkte het middel probaat, want de vier leden van den Raad van Zeven, kwamen dadelijk binnenstormen, sprongen uit de gang in de kamer, zagen hun onbewegelijke chef achter de tafel zitten, stijf als een plank, en slaakten een gebrul van woede, toen zij Raffles zagen, die daar in zijn hoek stond.

Maar voor zij nog een beweging naar hun zak hadden kunnen maken, klonk de scherpe stem van Mary Drexler bevelend:

— Wie een beweging maakt is een kind des Doods!

— En ik voeg erbij: Wie een vin verroert heeft den langsten tijd geleefd! klonk de heldere doordringende stem van Raffles en hij hief de dienstrevolver van de dappere detective omhoog.

— En als derde man wil ik besluiten: Wie een voet verzet, krijgt een kogel in zijn rug! klonk eensklaps de stem van Brand, die in de gang te zien kwam, met een zware revolver in zijn rechterhand. Ja, dat is het voordeel van een weinig te kunnen goochelen, mijne Heeren. Een uwer heeft te dicht bij mij gestaan en is dit fraaie wapen aan mij kwijt geraakt, zonder dat hij het merkte.

— Bravo, Charles, zoo beval je mij! zeide Raffles lachend.

Aldus aan drie zijden ingesloten, begrepen de bandieten wel, dat hun spel verloren was, maar de keurig gekleede Bailey die zich onder hen bevond, kon zijn dolle woede niet verkroppen en siste tusschen zijn tanden:

— Adder! De duivel had mij wel gewaarschuwd dat ik je niet moest vertrouwen, maar niemand wilde mij gelooven, van de politie hé?

— Mary Drexler, A divisie, 3de afdeling, antwoordde het dappere meisje, met klare stem.

— Duivelin! gromde Bailey, met valsch schitterende oogen.

— Waarom scheldt je me uit? Ik deed alleen mijn plicht en ik had het volste recht om jullie slimheid met de mijne te bestrijden!

— Hebben jullie Cosinus vermoord?

— Hij slaapt alleen maar, gaf Raffles ten antwoord. Nog een paar uren, en dan zal hij uit zichzelf ontwaken.

— En hij? vroeg Bailey op Raffles wijzend. Dan moet hij je helper zijn geweest en niet die vervloekte bemoeial Raffles? Dan heeft Cosinus zich ditmaal vergist en hebben wij een klabak binnengeloofd?

Een kort oogenblik aarzelde Mary, terwijl zij vlug nadacht en toen gaf zij rustig ten antwoord:

— Ja, die man is detective. Natuurlijk hebben wij samengewerkt. En ik zou jullie raden, rustig te blijven waar je bent, want — binnen drie minuten zijn mijn mannen hier en ieder verzet is nutteloos!

Een paar van de leden van den Raad van Zeven verbleekten.

Zij behoorden tot zeer goede families en alleen de ziekelijke, perverse lust tot kwaad-doen had hen zich doen scharen onder de vaan van den geheimzinnigen aanvoerder, van Cosinus, wiens ware gelaat zij nimmer hadden gezien.

— Het is jullie eigen verkiezing geweest, zeide Raffles stroef, die aanstonds begreep aan welke gemoedsbeweging deze nog jonge dieven ten prooi waren. Gelooven jullie soms, dwazen, dat de misdaad een grapje is, een ontspanning, een sport? Wisten jullie soms niet dat Cosinus een moordenaar is, meer beest dan mensch, bijna een duivel? Jullie hebben het lot getart — jullie hebben de misdaad begaan, terwille van de misdaad — ik heb geen medelijden met jullie. En wat dien man daar betreft — dat gelaat, dat nog niemand van jullie heeft aanschouwd, dat wil ik leeren kennen, voor hij in handen zal vallen van de plolitie.

Hij trad naar voren, en liep om de schrijftafel heen, teneinde den rubberkap van het gelaat te rukken, dat nog geen van zijn volgelingen aanschouwd had.

Reeds strekte hij zijn handen naar het hoofd van den man uit, vol spanning, toen er iets onverwachts en zonderlings geschiedde.

Bailey had zich losgemaakt van de greep, en had snel een paar stappen naar voren gedaan, zonder dat iemand acht op hem sloeg.

Hij boog zijn rechterbeen, zoodat zijn knie

met kracht het tafelblad raakte, en voor iemand goed besepte wat er geschiedde, verzonk zoo snel het geheele bureau met de naaste omgeving in den grond, dat Raffles maar nauwelijks den tijd had, terzijde te springen, en de detective te vatten, die op het punt stond tegelijk met Cosinus en de triomphantelijk brullende bandieten in de diepte te verdwijnen.

Door den schok moest zij haar wapen prijsgeven, dat in het reusachtige luik viel en toen Raffles zich over de opening heenboog, kraakten er onmiddellijk een paar schoten en snel wierp hij zich achteruit, terwijl een kogel hem rakelings langs het hoofd floot.

Er klonk een geknars van kettingen en schijven, en toen kwam dat geheele stuk vloer met het bureau weer naar boven, bijna even snel als het was weggezakt — maar zonder Cosinus er op, en een der bandieten.

Dol van woede wilde de vrouw om de tafel heenloopen, en zoeken naar de plek waarop met kracht moest worden gedrukt, maar Raffles hield haar aan den arm vast, en zeide rustig:

— Bega geen dwaasheden Mary Drexler! Zij zijn thans de sterksten — en je bent zelf mijn revolver kwijt! Het is duidelijk dat dien Bailey een vertrouwd chef was van Cosinus, en het uiterste redmiddel heeft toegepast, waartoe hij zeker alleen maar in gevaar van den grootsten nood mocht overgaan. Daar beneden is het stikdonker en zij zouden ons gemakkelijk kunnen neerleggen. Op dit oogenblik zijn zij zeker reeds ver, ontsnapt door een soortgelijke gang, als die daarachter het schilderij.

Hij hield plotseling op, luisterde scherp, keek op zijn horloge, en beval hortaf:

— Kom binnen, Charles, die gang is voor ons nu onbruikbaar, het is twee uur daar naderen Uw mannen Miss Drexler. Ik bemerk tot mijn voldoening die echter een bijsmaakje heeft, dat zij nauwkeurig op tijd zijn!

Hij drukte haastig op de knop, en het schilderij schoof voor de opening. Brand vroeg vol verbazing:

— Is deze jongedame werkelijk Mary Drexler de detective?

— Zoo is het, maar dat zal ik je later wel vertellen. Het oogenblik is niet voor explicatie geschikt.

Onder het spreken reeds had Raffles snel zijn schroevendraaier naast het ivoren drukknopje gestoken, en wrong dit voorwerp los, zoodat het vernield werd, en men onmogelijk op deze wijze, het schilderij met de ijzeren schuifdeur kon doen bewegen.

Toen boog hij hoffelijk voor de jonge vrouw en zei :

— Het ging niet anders, Miss Drexler ! Gij zult ons zeker wel vergezellen nu wij heengaan ?

De jongevrouw beet zich op de lippen en zeide kortaf :

— Neen ! Ik wacht hier op mijn mannen. Zij zullen die deur wel kunnen vernielen.

— Dan blijft mij niets anders over dan afscheid van U te nemen, met de betuiging van mijn spijt, dat gij ditmaal niet beter geslaagd zijt, want ik vrees, dat althans Cosinus U ditmaal wel zal ontsnappen.

De toekomst zou Raffles in het gelijkstellen.

Door de met koper beslagen deur kwamen de twee mannen in een duistere gang, liepen die teneinde, en vonden daar een met gewone grendels gesloten deur, die volstrekt niet in een heerenhuis, maar wel op een soort van binnenplaats bleek uit te komen, omgeven door onbruikte garages en vervallen, ledige werkplaatsen.

Door een daarvan bereikten zij de straat, en voor dien nacht beschouwden zij hun avontuur als geëindigd, want het zou dwaasheid zijn geweest, onder deze omstandigheden te willen zoeken naar het huis van Cosinus, hoe-

wel dit natuurlijk in de buurt moest zijn.

Waarschijnlijk had de lange donkere gang, nog een of anderen geheimen dwarsgang, afgesloten door een onzichtbare deur, die zij nu waren voorbijgelopen.

— Dan zal het voor een anderen keer zijn, zeide Raffles wijsgeerig.

In den loop van drie weken arresteerde de politie ook drie van de leden van den „Raad van Zeven”.

Een hunner trachtte in de cel een einde te maken aan zijn leven, hetgeen mislukte. De bewijzen waren zoo overstelpend, dat allen veroordeeld konden worden. De straffen liepen uiteen van twee tot vier jaren. Maar geen hunner liet in den loop van het strenge verhoor ook maar een woord los over zijn medeleden, en nog veel minder over den geheimzinnigen chef.

Bailey had de wijk genomen naar Amerika en van den man met het rubbermasker scheen men ieder spoor te hebben verloren....

Hij werd tenminste niet teruggevonden, ook al werd het vertrek met de schrijftafel, de mitrailleur en den schijnwerper, en de kelder die zich daaronder bevond met de lift, nog zoo zorgvuldig onderzocht.

De volgende aflevering bevat :

De Man met het rubbermasker

5 ROMANS EN EEN KERSTNUMMER CADEAU!

Ieder mensch heeft op zijn tijd verfrisschende ontspanning noodig en die koopt hij zich het makkelijkst en voordeeligt door een abonnement op „t Amusantje” met zijn 32 pagina's spannende verhalen, belangwekkende beschouwingen over veel besproken menschen, voorvallen en toestanden, interessante foto's, groote verscheidenheid van humor, waaronder teekeningen der knapste, geestigste en vindingrijkste teekenaars, enz. enz.

Met het oog op de lange winteravonden, waarop aangenaam boeiende lectuur een van de gezelligste ontspanningen is, verbinden wij voor allen, die zich door gebruikmaking van onderstaanden bon per 1 Januari '33 abonneeren op „t Amusantje”, daaraan de zeer speciale attractie, dat zij vijf spannende romans elk van ruim 200 pagina's druks en met een aardig driekleurendruk-omslag, benevens de nummers, die nog in December '32' verschijnen, waaronder het met bijzondere zorg samengestelde Kerstnummer gratis ontvangen.

Lezers, die reeds abonné van „t Amusantje” zijn, kunnen meeprofitereen van deze buitengewone aanbieding. Zij behoeven daartoe slechts één nieuwen postabonné aan ons op te geven. Het is niet moeilijk om, als men 't genot kent, dat „t Amusantje” elke week voor den familiekring brengt, 'n vriend of kennis te overtuigen van de bijzondere aantrekkelijkheid van Holland's best-verzorgde ontspanningsblad!

BON recht gevend aan onderstaanden nieuwen abonné op gratis en franco toezending van vijf romans, benevens de Dec.-nummers van „t Amusantje”, waaronder 't Kerstnummer.

AAN „HET AMUSANTE WEEKBLAD” TE BILTHOVEN.

Ondergeteekende abonneert zich per 1 Jan. '33 op „Het Amusante Weekblad” (franco per post à f 2.50 per halfjaar) en heeft de abonnementskosten ad f 2.50 voor het halfjaar 1 Jan.—1 Juli '33 per postwissel verzonden/gegireerd op postrekening no. 70186. R.

Naam Adres

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

**N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF**

GEVESTIGD 1885